

31994R0040

14.1.1994

JURNALUL OFICIAL AL COMUNITĂȚILOR EUROPENE

L 11/1

**REGULAMENTUL (CE) NR. 40/94 AL CONSILIULUI
din 20 decembrie 1993
privind marca comunitară**

CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Europene, în special articolul 235,

având în vedere propunerea Comisiei ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Parlamentului European ⁽²⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽³⁾,

întrucât este necesară promovarea unei dezvoltări armonioase a activităților economice în întreaga Comunitate și o extindere continuă și echilibrată prin realizarea și buna funcționare a unei piețe interne care să ofere condiții analoge celor existente pe o piață națională; întrucât realizarea unei astfel de piețe și întărirea unității sale implică nu numai eliminarea obstacolelor din calea liberei circulații a mărfurilor și liberei prestări a serviciilor, precum și stabilirea unui sistem care să asigure respectarea concurenței, dar și crearea condițiilor juridice care să permită întreprinderilor să își adapteze încă de la început activitățile de fabricare și distribuire a bunurilor, de prestare a serviciilor conform standardelor Comunității; întrucât, printre instrumentele juridice de care trebuie să dispună întreprinderile în acest scop, mărcile care le permit să își identifice produsele sau serviciile, în egală măsură, în întreaga Comunitate, indiferent de frontieră, sunt, în mod deosebit, corespunzătoare;

întrucât o acțiune a Comunității se dovedește necesară pentru realizarea obiectivelor Comunității menționate anterior; întrucât

această acțiune constă în stabilirea unui sistem comunitar al mărcilor care conferă întreprinderilor dreptul de a dobândi, conform unei proceduri unice, mărci comunitare care să se bucure de o protecție uniformă și să aibă efecte pe întreg teritoriul Comunității; întrucât se aplică principiul caracterului unitar al mărcii comunitare, astfel exprimat, în cazul în care nu există o dispoziție contrară în prezentul regulament;

întrucât prin apropierea legislațiilor statelor membre nu poate fi ridicat obstacolul teritorialității drepturilor pe care legislațiile statelor membre le conferă titularilor de mărci; întrucât, pentru a permite întreprinderilor să își exercite fără nici o piedică activitatea economică în cadrul pieței comune, se impune crearea unor mărci reglementate de un drept comunitar unic, care să se aplice în mod direct în toate statele membre;

întrucât tratatul nu a prevăzut competențe de acțiune speciale pentru crearea unui astfel de instrument juridic, ar trebui să se aplice articolul 235 din tratat;

întrucât, cu toate acestea, dreptul comunitar al mărcilor nu se substituie legislațiilor statelor membre referitoare la mărci; întrucât, într-adevăr, nu s-ar dovedi justificat să se impună întreprinderilor să solicite înregistrarea mărcilor lor ca mărci comunitare; întrucât, mărcile naționale rămân necesare acelor întreprinderi care nu doresc protecția mărcilor lor la scară comunitară;

întrucât dreptul asupra mărcii comunitare poate fi dobândit numai prin înregistrare, iar aceasta se respinge în mod special dacă marca este lipsită de caracter distinctiv, dacă este ilicită sau dacă drepturile anterioare se opun acestui lucru;

⁽¹⁾ JO C 351, 31.12.1980, p. 1 și JO C 230, 31.8.1984, p. 1.

⁽²⁾ JO C 307, 14.11.1983, p. 46 și JO C 280, 28.10.1991, p. 153.

⁽³⁾ JO C 310, 30.11.1981, p. 22.

întrucât protecția conferită de marca comunitară, al cărei scop este în special garantarea funcției inițiale a mărcii, este absolută în

caz de identitate între marcă și semn și între produse sau servicii; întrucât protecția are aceeași valoare în caz de similitudine între marcă și semn și între produse sau servicii; se poate interpreta noțiunea de similitudine în relație cu riscul de confuzie; întrucât riscul de confuzie a cărui apreciere depinde de numeroși factori și în special de cunoașterea mărcii pe piață, de asocierea care poate fi făcută între semnul folosit sau înregistrat, de gradul de asemănare între marcă și semn și între produsele sau serviciile desemnate, constituie condiția specifică a protecției;

întrucât din principiul liberei circulații a mărfurilor reiese că titularul unei mărci comunitare nu poate să interzică unui terț folosirea produselor care au fost comercializate în cadrul Comunității, sub marcă, de către el însuși sau cu consimțământul său, cu excepția cazului în care motive legitime îndreptățesc titularul să se opună comercializării ulterioare a produselor;

întrucât nu se justifică protejarea mărcilor comunitare și, împotriva acestora, a oricărei mărci înregistrate anterior, numai în măsura în care aceste mărci sunt în mod efectiv utilizate;

întrucât marca comunitară trebuie să fie tratată ca un obiect al dreptului de proprietate independent de întreprinderea ale cărei produse sau servicii le indică; întrucât trebuie să poată fi transferată, sub rezerva necesității superioare de a nu induce în eroare publicul ca urmare a transferului; întrucât, de asemenea, aceasta trebuie să poată să constituie o garanție în favoarea unui terț și să facă obiectul licențelor;

întrucât dreptul mărcilor, creat prin prezentul regulament, necesită, pentru fiecare marcă, măsuri administrative de punere în aplicare la nivelul Comunității; întrucât, în consecință, este indispensabil ca, păstrând structura instituțională existentă a Comunității și echilibrul competențelor, să se instituie un Oficiu pentru Armonizare în cadrul pieței interne (mărci și desene și modele industriale) independent în plan tehnic și dotat cu autonomie juridică, administrativă și financiară; întrucât, în consecință, se impune și este potrivit să aibă forma unui organism al Comunității, având personalitate juridică și exercitând competențele de executare pe care i le conferă prezentul regulament, în cadrul dreptului comunitar și fără să aducă atingere competențelor exercitate de instituțiile Comunității;

întrucât este necesar să se garanteze părților vizate prin deciziile Oficiului o protecție juridică adaptată specificității dreptului mărcilor; întrucât, în consecință, se prevede că deciziile examinatorilor și diverselor divizii ale Oficiului pot face obiectul unei căi de atac; întrucât, dacă organul a cărei hotărâre este atacată nu revine asupra hotărârii sale, calea de atac trebuie înaintată unei camere de recurs a Oficiului pentru pronunțare; întrucât

hotărârile camerelor de recurs pot, la rândul lor, să facă obiectul unei acțiuni înaintea Curții de Justiție a Comunităților Europene, aceasta având atât competența de a anula hotărârea atacată, cât și de a o reforma;

întrucât, în temeiul Deciziei 88/591/CECO, CEE, Euratom a Consiliului din 24 octombrie 1988 de instituire a unui Tribunal de Primă Instanță al Comunităților Europene ⁽¹⁾, astfel cum a fost modificată prin Decizia 93/350/Euratom, CECO, CEE ⁽²⁾, acesta exercită, în primă instanță, competențele atribuite Curții de Justiție prin tratatele de instituire a Comunităților, în special în privința acțiunilor formulate în temeiul articolului 173 al doilea paragraf din Tratatul CE, precum și prin actele adoptate pentru punerea lor în aplicare, cu excepția existenței unei dispoziții contrare din actul de instituire a unui organism de drept comunitar; întrucât, în consecință, competențele atribuite prin prezentul regulament Curții de Justiție pentru a anula și reforma hotărârile camerelor de recurs sunt exercitate, în primă instanță, de către Tribunal în conformitate cu decizia menționată anterior;

întrucât, pentru a întări protecția mărcilor comunitare, este necesar ca statele membre să desemneze, ținând seama de sistemul lor intern, un număr cât de limitat posibil de instanțe naționale având competențe de primă instanță și de a doua instanță în domeniul contrafacerii și validității mărcii comunitare;

întrucât este indispensabil ca hotărârile privind validitatea și contrafacerea mărcilor comunitare să producă efecte și să se extindă în întreaga Comunitate, ca singură modalitate de a evita hotărâri contradictorii ale instanțelor și ale Oficiului și de a aduce atingere caracterului unitar al mărcilor comunitare; întrucât normele Convenției de la Bruxelles privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială se aplică tuturor acțiunilor în justiție care se referă la mărcile comunitare, cu excepția cazurilor în care prezentul regulament derogă de la această;

întrucât este necesar să se evite pronunțarea unor hotărâri contradictorii ca urmare a acțiunilor în care sunt implicate aceleași părți și care sunt formulate pentru aceleași fapte pe baza unei mărci comunitare și a unor mărci naționale paralele; întrucât, în acest scop, atunci când acțiunile sunt formulate în același stat membru, mijloacele pentru atingerea acestui obiectiv se stabilesc conform normelor procedurale interne, cărora prezentul regulament nu le aduce atingere, în timp ce atunci când acțiunile sunt formulate în state membre diferite, apar ca fiind adecvate dispozițiile inspirate din normele privind litispendența și conexitatea din Convenția de la Bruxelles, menționată anterior;

⁽¹⁾ JO L 319, 25.11.1988, p. 1, rectificat în JO L 241, 17.8.1989, p. 4.

⁽²⁾ JO L 144, 16.6.1993, p. 21.

întrucât, pentru a asigura deplina autonomie și independența Oficiului, se consideră necesar să-i fie acordat un buget autonom ale cărui venituri să se constituie din taxele datorate de către utilizatorii sistemului; întrucât procedura bugetară comunitară continuă să se aplice în ceea ce privește subvențiile eventuale care sunt în sarcina bugetului general al Comunităților Europene; întrucât, pe de altă parte, se impune ca verificarea conturilor să fie efectuată de Curtea de Conturi;

întrucât sunt necesare măsuri de punere în aplicare în privința regulamentului, în special în ceea ce privește adoptarea și modificarea unui regulament privind taxele și a unui regulament

de punere în aplicare; întrucât se impune ca aceste măsuri să fie adoptate de către Comisie, asistată de un comitet format din reprezentanți ai statelor membre, în conformitate cu normele de procedură stabilite la articolul 2 procedura III varianta (b) din Decizia 87/373/CEE a Consiliului din 13 iulie 1987 de stabilire a procedurii de exercitare a competențelor de executare conferite Comisiei (1),

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

TITLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Marca comunitară

(1) Mărcile de produse sau de servicii înregistrate în condițiile și conform normelor prevăzute de prezentul regulament sunt denumite în continuare „mărci comunitare”.

(2) Marca comunitară are un caracter unitar. Produce aceleași efecte în întreaga Comunitate: nu poate fi înregistrată, transferată, nu poate face obiectul unei renunțări, al unei decizii de decădere din drepturi a titularului sau de anulare și utilizarea sa nu poate fi interzisă decât în cadrul Comunității. Acest principiu se aplică cu excepția cazului în care există dispoziții contrare prevăzute de prezentul regulament.

Articolul 2

Oficiu

Se instituie un Oficiu pentru Armonizare în cadrul pieței interne (mărci, desene și modele industriale), denumit în continuare „Oficiul”.

Articolul 3

Capacitate de a acționa

În scopul punerii în aplicare a prezentului regulament se consideră persoane juridice societățile comerciale, firmele și celelalte entități juridice care, în temeiul legislației aplicabile acestora, au capacitatea, în nume propriu, de a fi titulari de drepturi și obligații de orice natură, de a încheia contracte sau de a întocmi alte acte juridice și de a sta în justiție.

TITLUL II

DREPTUL MĂRCILOR

SECȚIUNEA 1

DEFINIREA ȘI DOBÂNDIREA MĂRCII COMUNITARE

Articolul 4

Semne care pot constitui o marcă comunitară

Pot constitui mărci comunitare toate semnele care pot avea o reprezentare grafică, în special cuvintele, inclusiv numele de persoane, desenele, literele, cifrele, forma produsului sau a ambalajului său, cu condiția ca astfel de semne să permită

distincția între produsele sau serviciile unei întreprinderi de cele ale altora.

Articolul 5

Titularii mărcilor comunitare

(1) Pot fi titulari ai mărcilor comunitare persoanele fizice sau juridice, inclusiv entitățile de drept public, care sunt:

(a) resortisanți ai statelor membre sau

(1) JO L 197, 18.7.1987, p. 33.

(b) resortisanți ai altor state părți la Convenția de la Paris privind protecția proprietății industriale, denumită în continuare „Convenția de la Paris” sau

(c) resortisanți ai statelor care nu sunt părți la Convenția de la Paris, care domiciliază, au sediul sau au o unitate industrială sau comercială efectivă și funcțională pe teritoriul Comunității sau al unui stat parte la Convenția de la Paris sau

(d) resortisanți, alții decât cei menționați la litera (c), ai unui stat care nu este parte la Convenția de la Paris și care, conform constatărilor publicate, acordă resortisanților tuturor statelor membre aceeași protecție ca și cetățenilor săi în ceea ce privește mărcile și care, atunci când resortisanții statelor membre trebuie să aducă dovada înregistrării mărcii în țara de origine, recunoaște înregistrarea mărcii comunitare ca pe o astfel de dovadă.

(2) În aplicarea alineatului (1), apatrizii, astfel cum sunt definiți la articolul 1 din Convenția privind statutul apatrizilor, semnată la New York la 28 septembrie 1954, și refugiații, astfel cum sunt definiți la articolul 1 din Convenția privind statutul refugiaților, semnată la Geneva la 28 iulie 1951 și modificată prin Protocolul privind statutul refugiaților, semnat la New York la 31 ianuarie 1967, sunt considerați ca provenind din statul în care au reședința obișnuită.

(3) Resortisanții unui stat menționat la alineatul (1) litera (d) trebuie să dovedească faptul că marca pentru care a fost depusă o cerere de înregistrare a mărcii comunitare face obiectul unei înregistrări în statul de origine, în afară de cazul în care, conform constatărilor publicate, mărcile resortisanților statelor membre sunt înregistrate în statul de origine respectiv fără să fie necesară dovada înregistrării anterioare ca marcă comunitară sau ca marcă națională într-un stat membru.

Articolul 6

Mod de dobândire a mărcii comunitare

Marca comunitară se dobândește prin înregistrare.

Articolul 7

Motive absolute de refuz

(1) Se respinge înregistrarea următoarelor:

(a) semne care nu sunt conforme cerințelor de la articolul 4;

(b) mărci care sunt lipsite de caracter distinctiv;

(c) mărci care sunt compuse exclusiv din semne sau indicații ce pot să servească, în comerț, pentru a desemna specia, calitatea, cantitatea, destinația, valoarea, proveniența geografică sau

data fabricației produsului sau a prestării serviciului sau alte caracteristici ale acestora;

(d) mărci care sunt compuse exclusiv din semne sau indicații devenite uzuale în limbajul curent sau în practicile de loialitate și constanță ale comerțului;

(e) semne constituite exclusiv din una dintre următoarele:

(i) forma impusă de natura însăși a produsului;

(ii) forma produsului necesară pentru obținerea unui rezultat tehnic;

(iii) forma care dă o valoare substanțială produsului;

(f) mărci care sunt contrare ordinii publice sau bunelor moravuri;

(g) mărci care sunt de natură să înșele publicul consumator, de exemplu asupra naturii, calității sau provenienței geografice a produsului sau a serviciului;

(h) mărci care, în lipsa autorizației autorităților competente, trebuie respinse în temeiul articolului 6b din Convenția de la Paris;

(i) mărci care includ insigne, embleme sau ecusoane, altele decât cele menționate la articolul 6b din Convenția de la Paris, și care prezintă un interes public special, cu excepția cazului în care înregistrarea lor a fost autorizată de autoritatea competentă.

(2) Alineatul (1) se aplică chiar dacă motivele de refuz nu există decât într-o parte a Comunității.

(3) Alineatul (1) literele (b), (c) și (d) nu se aplică în cazul în care marca a dobândit, pentru produsele sau serviciile pentru care se cere înregistrarea, un caracter distinctiv după ce a fost utilizată.

Articolul 8

Motive relative de refuz

(1) La opoziția titularului unei mărci anterioare, se respinge înregistrarea mărcii solicitate atunci când:

(a) aceasta este identică cu marca anterioară și când produsele sau serviciile pentru care marca a fost solicitată sunt identice cu cele pentru care este protejată marca anterioară;

(b) din cauza identității sau asemănării sale cu marca anterioară și din cauza identității sau asemănării produselor sau serviciilor pe care le desemnează cele două mărci, există un risc de confuzie pe teritoriul în care este protejată marca anterioară; riscul de confuzie presupune riscul de asociere cu marca anterioară.

(2) În înțelesul alineatului (1), „mărci anterioare” înseamnă:

SECȚIUNEA 2

(a) mărci a căror dată de depunere este anterioară cererii de înregistrare a mărcii comunitare, ținând cont, dacă este cazul, de dreptul la prioritate invocat în sprijinul acestor mărci și care aparțin următoarelor categorii:

EFECTE ALE MĂRCII COMUNITARE

Articolul 9

(i) mărci comunitare;

Drepturi conferite de marca comunitară

(ii) mărci înregistrate într-un stat membru sau, în ceea ce privește Belgia, Luxemburg și Țările de Jos, la Oficiul mărcilor din Benelux;

(1) O marcă comunitară conferă titularului său următoarele drepturi exclusive. Titularul este îndreptățit să interzică oricărui terț să folosească, fără acordul său, în comerț:

(iii) mărci care au făcut obiectul unei înregistrări în temeiul acordurilor internaționale, care produc efecte într-un stat membru;

(a) un semn identic cu marca comunitară pentru produse sau servicii identice cu cele pentru care este înregistrată;

(b) cereri pentru mărci menționate la litera (a), sub rezerva înregistrării lor;

(b) un semn pentru care, din cauza identității sau similitudinii sale cu marca comunitară și din cauza identității sau similitudinii produselor sau serviciilor acoperite de marca comunitară și de semn, există un risc de confuzie pentru public; riscul de confuzie cuprinde riscul de asociere între semn și marcă;

(c) mărci care, la data de depunere a cererii pentru înregistrarea ca marcă comunitară sau, dacă este cazul, la data priorității invocate în sprijinul cererii pentru înregistrarea ca marcă comunitară, sunt de notorietate într-un stat membru în înțelesul articolului 6a din Convenția de la Paris.

(c) un semn identic sau similar cu marca comunitară pentru produse sau servicii care nu sunt similare cu cele pentru care este înregistrată marca comunitară, atunci când aceasta este de notorietate în Comunitate și când folosirea semnului fără motiv întemeiat generează un profit necuvenit din caracterul distinctiv sau din renumele mărcii comunitare sau aduce atingere acestora.

(3) La opoziția titularului mărcii, înregistrarea unei mărci se respinge, de asemenea, atunci când este solicitată de agentul sau reprezentantul titularului mărcii, în numele său și fără acordul titularului, în afară de cazul în care acest reprezentant își justifică acțiunile.

(2) În temeiul alineatului (1) pot fi interzise, *inter alia*, următoarele:

(4) La opoziția titularului unei mărci neînregistrate sau a unui alt semn utilizat în comerț a cărui incidență nu este numai pe plan local, se respinge înregistrarea mărcii solicitate, în cazul și în măsura în care, în conformitate cu legislația statului membru aplicabilă acestui semn:

(a) aplicarea semnului pe produse sau pe ambalajul acestora;

(b) oferirea produselor, introducerea lor pe piață sau deținerea lor în aceste scopuri, ori oferirea sau asigurarea de servicii sub semnul respectiv;

(a) au fost dobândite drepturi pentru acest semn înaintea datei de depunere a cererii de înregistrare a mărcii comunitare sau, dacă este cazul, înaintea datei priorității invocate în sprijinul cererii de înregistrare a mărcii comunitare;

(c) importul sau exportul de produse sub acest semn;

(b) acest semn conferă titularului dreptul de a interzice utilizarea unei mărci mai recente.

(d) utilizarea semnului în documentele de afaceri și publicitate.

(5) La opoziția titularului unei mărci anterioare în înțelesul alineatului (2), se respinge înregistrarea mărcii solicitate, de asemenea, în cazul în care este identică sau similară cu marca anterioară și în cazul în care este destinată să fie înregistrată pentru produse sau servicii care nu sunt similare celor pentru care este înregistrată marca anterioară, atunci când, în cazul unei mărci comunitare anterioare, aceasta este de notorietate în cadrul Comunității și, în cazul unei mărci naționale anterioare, este de notorietate în respectivul stat membru și în cazul în care utilizarea fără un motiv întemeiat a mărcii solicitate ar genera un profit necuvenit din caracterul distinctiv sau din renumele mărcii anterioare sau în cazul în care ar aduce atingere acestora.

(3) Dreptul conferit de o marcă comunitară nu este opozabil terților decât de la data publicării înregistrării mărcii. Cu toate acestea, poate fi solicitată o compensație rezonabilă cu privire la faptele, săvârșite după data publicării înregistrării mărcii, care ar fi interzise în temeiul acesteia. Instanța sesizată nu se poate pronunța asupra fondului până la publicarea înregistrării.

Articolul 10

Reproducerea mărcii comunitare în dicționare

În cazul în care reproducerea unei mărci comunitare într-un dicționar, o enciclopedie sau o lucrare similară dă impresia că

aceasta constituie denumirea generică a bunurilor sau serviciilor pentru care este înregistrată marca, editorul se asigură, la cererea titularului mărcii comunitare, ca reproducerea mărcii comunitare să fie, cel mai târziu în ediția următoare a lucrării, însoțită de indicația că este vorba despre o marcă înregistrată.

Articolul 11

Interdicție de a utiliza marca comunitară înregistrată în numele unui agent sau al unui reprezentant

Atunci când o marcă comunitară este înregistrată în numele agentului sau reprezentantului titularului acestei mărci, fără autorizația titularului, acesta are dreptul de a se opune utilizării mărcii sale de către agentul sau reprezentantul său, dacă nu a autorizat această utilizare, în afară de cazul în care agentul sau reprezentantul își justifică acțiunile.

Articolul 12

Limitarea efectelor mărcii comunitare

O marcă comunitară nu îndreptățește titularul său să interzică terților utilizarea în comerț:

- (a) a numelui sau adresei sale;
- (b) a indicațiilor privind tipul, calitatea, cantitatea, destinația, valoarea, proveniența geografică, perioada producerii produsului sau prestării serviciului sau a altor caracteristici ale acestora;
- (c) a mărcii, atunci când se impune indicarea destinației unui produs sau a unui serviciu, în special când este accesoriu sau piesă detașată,

atât timp cât această utilizare se face conform practicilor loiale în domeniul industrial sau comercial.

Articolul 13

Epuizarea dreptului conferit de marca comunitară

(1) Dreptul conferit de marca comunitară nu permite titularului să interzică folosirea acesteia pentru produse care au fost introduse pe piață în Comunitate sub această marcă de către titularul mărcii sau cu acordul său.

(2) Alineatul (1) nu se aplică atunci când motive legitime îl îndreptățesc pe titular să se opună comercializării ulterioare a produselor, în special atunci când starea produselor se modifică sau se alterează după introducerea acestora pe piață.

Articolul 14

Aplicare complementară a dreptului intern în domeniul contrafacerii

(1) Efectele mărcii comunitare sunt reglementate exclusiv prin dispozițiile prezentului regulament. Cu privire la alte aspecte, contrafacerea unei mărci comunitare intră sub incidența legislației interne cu privire la contrafacerea unei mărci naționale în conformitate cu dispozițiile din titlul X.

(2) Prezentul regulament nu exclude intentarea unor acțiuni cu privire la o marcă comunitară în temeiul legislației unui stat membru referitoare în special la răspunderea civilă și la concurența neloială.

(3) Normele de procedură aplicabile se stabilesc în conformitate cu dispozițiile din titlul X.

SECȚIUNEA 3

UTILIZAREA MĂRCII COMUNITARE

Articolul 15

Utilizarea mărcii comunitare

(1) Dacă, în termen de cinci ani de la data înregistrării, marca comunitară nu a făcut obiectul unei utilizări importante în Comunitate pentru produsele sau serviciile pentru care este înregistrată sau dacă această utilizare a fost suspendată pentru un termen neîntrerupt de cinci ani, marca comunitară face obiectul sancțiunilor prevăzute de prezentul regulament, cu excepția cazului în care există un motiv întemeiat pentru a nu fi utilizată.

(2) În sensul alineatului (1) este considerată, de asemenea, utilizare:

- (a) folosirea mărcii comunitare sub o formă care diferă prin elemente care nu alterează caracterul distinctiv al mărcii în forma în care aceasta a fost înregistrată;
 - (b) aplicarea mărcii comunitare pe produsele sau pe ambalajul acestora în Comunitate, numai cu scopul exportului.
- (3) Utilizarea mărcii comunitare cu consimțământul titularului se consideră ca utilizare făcută de către titular.

SECȚIUNEA 4

MARCA COMUNITARĂ CA OBIECT AL DREPTULUI DE PROPRIETATE

Articolul 16

Asimilarea mărcii comunitare cu marca națională

(1) Cu excepția unor dispoziții contrare în articolele 17-24, marca comunitară ca obiect al dreptului de proprietate se

consideră, în totalitatea sa și pe întreg teritoriul Comunității, ca o marcă națională înregistrată în statul membru în care, conform registrului mărcilor comunitare:

- (a) titularul își are sediul sau domiciliul la data respectivă sau
- (b) în cazul în care nu se aplică litera (a), titularul are o unitate la data respectivă.

(2) În cazurile care nu sunt prevăzute la alineatul (1), statul membru menționat la acel alineat este acela în care își are sediul Oficiul.

(3) În cazul în care două sau mai multe persoane sunt înscrise în registrul mărcilor comunitare în calitate de cotitulari, alineatul (1) se aplică primului înscris dintre titulari, în absența acestuia, se aplică în ordinea înscrierii următorilor cotitulari. Atunci când alineatul (1) nu se aplică nici unuia dintre cotitulari, se aplică alineatul (2).

Articolul 17

Transferul

(1) O marcă comunitară poate fi transferată, independent de transferul întreprinderii, pentru toate sau pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care este înregistrată.

(2) Un transfer al întregii întreprinderi implică transferul mărcii comunitare, în afară de cazul în care, în conformitate cu legislația care se aplică transferului, există o convenție contrară sau în cazul în care aceasta rezultă în mod evident din împrejurări. Această dispoziție se aplică obligației contractuale de transfer a întreprinderii.

(3) Fără a aduce atingere alineatului (2), cesiunea mărcii comunitare trebuie făcută în scris și necesită semnătura părților contractante, în afară de cazul în care rezultă dintr-o hotărâre judecătorească; în caz contrar, cesiunea este nulă.

(4) Dacă rezultă în mod vădit din actele de transfer că, urmare transferului, marca comunitară poate să inducă în eroare publicul, în special asupra naturii, calității sau provenienței geografice a produselor sau serviciilor pentru care este înregistrată, Oficiul refuză să înregistreze transferul în afară de cazul în care succesorul în drepturi acceptă să limiteze înregistrarea mărcii comunitare pentru produsele sau serviciile în privința cărora nu poate induce în eroare.

(5) La cererea uneia dintre părți, transferul se înscrie în registru și se publică.

(6) Atât timp cât transferul nu a fost înscris în registru, succesorul în drepturi nu poate să se prevaleze de drepturile care decurg din înregistrarea mărcii comunitare.

(7) Atunci când trebuie să se respecte termenele impuse de Oficiu, succesorul în drepturi poate să facă Oficiului declarațiile prevăzute în acest scop, de îndată ce acesta a primit cererea de înregistrare a transferului.

(8) Toate documentele care trebuie notificate titularului mărcii comunitare, în conformitate cu articolul 77, se adresează persoanei înregistrate în calitate de titular.

Articolul 18

Transferul unei mărci înregistrate în numele unui agent

În cazul în care o marcă comunitară a fost înregistrată în numele agentului sau reprezentantului titularului acestei mărci, fără autorizarea titularului, acesta are dreptul să solicite transferul respectivei înregistrări în favoarea sa, exceptând cazurile în care acest agent sau reprezentant își justifică acțiunile.

Articolul 19

Drepturi reale

(1) O marcă comunitară poate, independent de întreprindere, să fie gajată sau să facă obiectul unui alt drept real.

(2) La cererea uneia dintre părți, drepturile menționate la alineatul (1) se înscriu în registru și se publică.

Articolul 20

Executare silită

(1) Marca comunitară poate să facă obiectul unor măsuri de executare silită.

(2) În materia procedurii de executare silită a unei mărci comunitare, competența exclusivă revine instanțelor și autorităților statului membru determinat în conformitate cu articolul 16.

(3) La cererea uneia dintre părți, executarea silită se înscrie în registru și se publică.

Articolul 21

Faliment sau proceduri similare

(1) Până la intrarea în vigoare în statele membre a normelor comune în domeniu, o marcă comunitară poate face obiectul unei proceduri de faliment sau unei proceduri similare numai în statul membru în care a fost inițiată pentru prima dată o astfel de procedură, în înțelesul legislației interne sau al convențiilor care se aplică în acest domeniu.

(2) Atunci când o marcă comunitară face obiectul unei proceduri de faliment sau al unei alte proceduri similare, la solicitarea autorității naționale competente, aceasta se înscrie în registru și se publică.

Articolul 22

Licențe

(1) Marca comunitară poate face obiectul unor licențe pentru toate sau pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care este înregistrată și pentru Comunitate în întregime sau doar pentru o parte a acesteia. O licență poate fi exclusivă sau neexclusivă.

(2) Titularul unei mărci comunitare poate invoca drepturile conferite de această marcă împotriva unui licențiat care încalcă una dintre clauzele contractului de licență referitoare la durata, forma acoperită de înregistrare sub care marca poate fi utilizată, natura produselor sau serviciilor pentru care se acordă licența, teritoriul pe care poate fi aplicată marca ori calitatea produselor fabricate sau serviciilor prestate de licențiat.

(3) Fără a aduce atingere prevederilor din contractul de licență, licențiatul nu poate iniția o procedură referitoare la contrafacerea unei mărci comunitare, decât cu acordul titularului acesteia. Cu toate acestea, titularul unei licențe exclusive poate iniția o astfel de procedură în cazul în care, după notificare, titularul mărcii nu introduce el însuși o acțiune în contrafacere într-un termen corespunzător.

(4) Orice licențiat are dreptul de a interveni în procedura în contrafacere inițiată de titularul mărcii comunitare, pentru a obține repararea prejudiciului suferit.

(5) La solicitarea uneia dintre părți, acordarea sau transferul unei licențe de marcă comunitară se înscrie în registru și se publică.

Articolul 23

Opozabilitate față de terți

(1) Actele juridice privind o marcă comunitară, menționate la articolele 17, 19 și 22, sunt opozabile față de terți în toate statele membre numai după înscrierea în registru. Cu toate acestea, înaintea înscrierii, un astfel de act este opozabil față de terți care au dobândit drepturi asupra mărcii după data acestui act, dar care aveau cunoștință de act la data dobândirii drepturilor.

(2) Alineatul (1) nu se aplică în cazul unei persoane care dobândește marca comunitară sau un drept asupra mărcii comunitare prin transferul întregii întreprinderi sau prin orice altă succesiune cu titlu universal.

(3) Opozabilitatea față de terți a actelor juridice menționate la articolul 20 intră sub incidența legislației statului membru determinat în conformitate cu articolul 16.

(4) Până la intrarea în vigoare în statele membre a normelor comune în domeniul falimentului, opozabilitatea față de terți a procedurii de faliment sau a unor proceduri similare intră sub incidența legislației statului membru în care o asemenea acțiune a fost deschisă pentru prima dată în înțelesul legislației interne sau al convențiilor care se aplică în acest domeniu.

Articolul 24

Cerere de înregistrare a mărcii comunitare ca obiect al dreptului de proprietate

Articolele 16-23 se aplică în cazul cererilor de înregistrare a mărcii comunitare.

TITLUL III

CEREREA DE ÎNREGISTRARE A MĂRCII COMUNITARE

SECȚIUNEA 1

DEPUNEREA CERERII ȘI CONDIȚIILE PE CARE TREBUIE SĂ LE ÎNDEPLINEASCĂ

Articolul 25

Depunerea cererii

(1) Cererea de înregistrare a mărcii comunitare se depune, la alegerea solicitantului:

(a) la Oficiu sau

(b) la oficiul central în domeniul proprietății industriale al unui stat membru sau la Oficiul mărcilor din Benelux. O cerere astfel depusă produce aceleași efecte ca și cum ar fi fost depusă la Oficiu la aceeași dată.

(2) Atunci când a fost depusă cererea la oficiul central în domeniul proprietății industriale dintr-un stat membru sau la Oficiul mărcilor din Benelux, oficiul în cauză ia toate măsurile necesare pentru a transmite cererea la Oficiul comunitar al mărcilor în

termen de două săptămâni de la depunere. Oficiul respectiv poate reclama solicitantului o taxă care să nu depășească costul administrativ aferent primirii și transmiterii cererii.

(3) Cererile menționate la alineatul (2) care ajung la Oficiu după expirarea termenului de o lună de la depunerea lor se consideră retrase.

(4) După zece ani de la intrarea în vigoare a prezentului regulament, Comisia întocmește un raport privind funcționarea sistemului de depunere a cererilor de înregistrare a mărcii comunitare, aducând propuneri care să modifice acest sistem, dacă este cazul.

Articolul 26

Condiții pe care cererea trebuie să le îndeplinească

(1) O cerere de înregistrare a mărcii comunitare trebuie să conțină:

- (a) o cerere pentru înregistrarea unei mărci comunitare;
- (b) datele care permit identificarea solicitantului;
- (c) lista produselor sau serviciilor pentru care se cere înregistrarea;
- (d) reproducerea mărcii.

(2) Cererea de înregistrare a mărcii comunitare face obiectul plății unei taxe de depunere și, dacă este cazul, a unora sau mai multor taxe de clasificare.

(3) O cerere de înregistrare a mărcii comunitare trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute de regulamentul de punere în aplicare menționat la articolul 140.

Articolul 27

Data de depunere

Data de depunere a cererii de înregistrare a mărcii comunitare este aceea la care solicitantul a prezentat la Oficiu sau, în cazul în care cererea a fost depusă la oficiul central din domeniul proprietății industriale al unui stat membru sau la Oficiul mărcilor din Benelux, documente care să conțină elementele menționate la articolul 26 alineatul (1), sub rezerva plății taxei de depunere în termen de o lună de la data depunerii documentelor.

Articolul 28

Clasificare

Produsele și serviciile pentru care se depun mărci comunitare se clasifică conform clasificării prevăzute de regulamentul de punere în aplicare.

SECȚIUNEA 2

PRIORITATEA

Articolul 29

Dreptul de prioritate

(1) Persoana care a depus în mod corespunzător o cerere de înregistrare a mărcii într-unul sau pentru unul dintre statele părți la Convenția de la Paris, ori succesorul său în drepturi, beneficiază, la depunerea cererii de înregistrare a mărcii comunitare cu privire la aceleași produse sau servicii care sunt identice cu sau cuprinse în cele pentru care a fost depusă cererea, de un drept de prioritate în termen de șase luni de la data de depunere a primei cereri.

(2) Se recunoaște că dă naștere dreptului de prioritate orice depozit având valoare de depozit național reglementar în temeiul legislației interne a statului în care a fost efectuată sau în temeiul acordurilor bilaterale ori multilaterale.

(3) Prin depozit național reglementar se înțelege orice depozit considerat suficient pentru a stabili data la care a fost depusă cererea, indiferent de soluționarea acordată ulterior cererii în cauză.

(4) Se consideră drept primă cerere, a cărei dată de depunere constituie momentul de la care se calculează termenul de prioritate, o cerere ulterioară depusă pentru aceeași marcă, pentru produse sau servicii identice și în sau pentru același stat ca o primă cerere anterioară, cu condiția ca această cerere anterioară, la data depunerii cererii ulterioare, să fi fost retrasă, abandonată sau refuzată, fără să fi fost supusă inspecției publice și fără să fi lăsat să subziste drepturi și cu condiția ca cererea respectivă să nu fi constituit deja temei pentru revendicarea dreptului de prioritate. Astfel, cererea anterioară nu mai poate să constituie temei pentru revendicarea dreptului de prioritate.

(5) În cazul în care prima depunere s-a realizat într-un stat care nu este parte la Convenția de la Paris, alineatele (1)-(4) se aplică numai în măsura în care statul în cauză, conform unor constatări publicate, acordă, în temeiul unei prime depuneri efectuate la Oficiu, un drept de prioritate supus anumitor condiții și având efecte echivalente celor prevăzute de prezentul regulament.

Articolul 30

Revendicarea priorității

Solicitantul care dorește să se prevaleze de prioritatea unui depozit anterior trebuie să prezinte o declarație de prioritate și o copie a cererii anterioare. În cazul în care limba cererii anterioare nu este una dintre limbile de lucru ale Oficiului, solicitantul trebuie să prezinte o traducere a cererii anterioare într-una dintre aceste limbi de lucru.

Articolul 31

SECȚIUNEA 4

Efect al dreptului de prioritate

Efectul dreptului de prioritate constă în aceea că data de prioritate este considerată a fi data de depunere a cererii de înregistrare a mărcii comunitare, în scopul determinării anteriorității drepturilor.

Articolul 32

Valoarea de depozit național a cererii

Cererea de înregistrare a mărcii comunitare căreia i-a fost atribuită o dată de depunere are, în statele membre, valoarea de depozit național reglementar, luând în considerare, dacă este cazul, dreptul de prioritate invocat în susținerea cererii în cauză.

SECȚIUNEA 3

PRIORITATE DE EXPUNERE

Articolul 33

Prioritate de expunere

(1) Dacă solicitantul unei mărcii comunitare a prezentat, sub marca solicitată, produse sau servicii în cadrul unei expoziții internaționale oficiale sau recunoscute în mod oficial în sensul Convenției privind expozițiile internaționale, semnată la Paris la 22 noiembrie 1928 și revizuită ultima dată la 30 noiembrie 1972, acesta poate, cu condiția să depună cererea în termen de șase luni de la data primei prezentări a produselor sau serviciilor sub marca depusă, să se prevaleze, de la această dată, de un drept de prioritate în sensul articolului 31.

(2) Orice solicitant care dorește să se prevaleze de prioritate în conformitate cu alineatul (1) trebuie, în condițiile stabilite prin regulamentul de punere în aplicare, să facă dovada că produsele sau serviciile au fost prezentate în cadrul expoziției sub marca depusă.

(3) O prioritate de expunere acordată într-un stat membru sau într-o țară terță nu prorogă termenul de prioritate prevăzut la articolul 29.

REVENDICAREA SENIORITĂȚII MĂRCII NAȚIONALE

Articolul 34

Revendicarea seniorității mărcii naționale

(1) Titularul unei mărci anterioare înregistrate într-un stat membru, inclusiv o marcă înregistrată pe teritoriul Benelux, sau al unei mărci anterioare care a făcut obiectul înregistrării internaționale care produce efecte într-un stat membru, care depune o cerere pentru înregistrarea unei mărci identice ca marcă comunitară pentru produse sau servicii identice cu sau cuprinse în acelea pentru care a fost înregistrată o marcă anterioară, poate să se prevaleze pentru marca comunitară de senioritatea mărcii anterioare în ceea ce privește statul membru în care sau pentru care a fost înregistrată.

(2) În temeiul prezentului regulament, unicul efect al seniorității este faptul că, atunci când titularul mărcii comunitare renunță la marca anterioară sau o lasă să se stingă, este considerat ca beneficiind în continuare de aceleași drepturi pe care le-ar fi avut dacă marcă anterioară continua să fie înregistrată.

(3) Senioritatea revendicată pentru marca comunitară se stinge atunci când titularul mărcii anterioare a cărei senioritate a fost revendicată este declarat decăzut din drepturi sau când această marcă este declarată nulă ori când renunță la aceasta înainte de înregistrarea mărcii comunitare.

Articolul 35

Revendicarea seniorității după înregistrarea mărcii comunitare

(1) Titularul unei mărci comunitare care este titular al unei mărci anterioare identice, înregistrate într-un stat membru, inclusiv o marcă înregistrată pe teritoriul Benelux sau al unei mărci identice anterioare care a făcut obiectul unei înregistrări internaționale care produce efecte într-un stat membru, pentru produse sau servicii identice poate să se prevaleze de senioritatea mărcii anterioare în ceea ce privește statul membru în care sau pentru care a fost înregistrată.

(2) Se aplică articolul 34 alineatele (2) și (3).

TITLUL IV

PROCEDURA DE ÎNREGISTRARE

SECȚIUNEA 1

Articolul 37

EXAMINAREA CERERILOR

Examinarea condițiilor privind calitatea titularului

Articolul 36

Examinarea condițiilor privind depozitul

- (1) Oficiul examinează dacă:
- (a) cererea de înregistrare a mărcii comunitare îndeplinește condițiile pentru a-i fi acordată o dată de depozit în conformitate cu articolul 27;
 - (b) cererea de înregistrare a mărcii comunitare îndeplinește condițiile prevăzute de regulamentul de punere în aplicare;
 - (c) taxele pe categorie, atunci când este cazul, au fost achitate, în termenul stabilit.

(2) În cazul în care cererea de înregistrare a mărcii comunitare nu îndeplinește condițiile menționate la alineatul (1), Oficiul invită solicitantul să remedieze în termenul stabilit neregulile sau neefectuarea plății constatate.

(3) În cazul în care neregulile sau neefectuarea plății constatate în temeiul alineatului (1) litera (a) nu sunt remediate în acest termen, cererea nu va fi considerată ca o cerere de înregistrare a mărcii comunitare. În cazul în care solicitantul se conformează invitației Oficiului, acesta din urmă acordă, ca dată de depunere a cererii, data la care s-au remediat neregulile sau neefectuarea plății constatate.

(4) În cazul în care neregulile constatate în temeiul alineatului (1) litera (b) nu sunt remediate în termenul stabilit, Oficiul respinge cererea.

(5) În cazul în care nu se remediază în termenul stabilit neefectuarea plății constatată în temeiul alineatului (1) litera (c), cererea se consideră a fi retrasă cu excepția cazului în care este evident ce categorie de produse sau servicii este destinată să fie acoperită de suma achitată.

(6) Neîndeplinirea cerințelor privind revendicarea priorității atrage pierderea dreptului de prioritate pentru cerere.

(7) Neîndeplinirea cerințelor privind revendicarea seniorității unei mărci naționale atrage pierderea aceluși drept pentru cerere.

(1) În cazul în care, în temeiul articolului 5, solicitantul poate să nu fie titularul unei mărci comunitare, cererea se respinge.

(2) Cererea nu poate fi respinsă înainte ca solicitantului să i se fi acordat posibilitatea de a-și retrage cererea sau de a-și prezenta observațiile.

Articolul 38

Examinarea motivelor absolute de refuz

(1) În cazul în care o marcă este exclusă de la înregistrare în temeiul articolului 7, în ceea ce privește toate sau doar o parte dintre produsele sau serviciile pentru care se solicită înregistrarea mărcii comunitare, cererea se respinge pentru aceste produse sau servicii.

(2) Atunci când marca conține un element care este lipsit de caracter distinctiv și când includerea acestui element în marcă poate genera îndoieli cu privire la întinderea protecției mărcii, Oficiul poate cere ca o condiție pentru înregistrarea mărcii ca solicitantul să declare că nu va invoca nici un drept exclusiv asupra acestui element. Această declarație se publică împreună cu cererea sau cu înregistrarea mărcii comunitare, după caz.

(3) Cererea nu poate fi respinsă înainte ca solicitantului să i se fi acordat posibilitatea de a-și retrage sau modifica cererea ori de a-și prezenta observațiile.

SECȚIUNEA 2

CERCETAREA

Articolul 39

Cercetarea

(1) Atunci când Oficiul a acordat o dată de depozit unei cereri de înregistrare a mărcii comunitare și când a constatat că solicitantul îndeplinește condițiile menționate la articolul 5, întocmește un raport de cercetare comunitară în care sunt menționate mărcile comunitare sau cererile de înregistrare a mărcii comunitare anterioare a căror existență a fost descoperită și care pot fi opuse, conform articolului 8, înregistrării mărcii comunitare care face obiectul cererii.

(2) După acordarea unei date de depozit unei cereri de înregistrare a mărcii comunitare, Oficiul transmite o copie serviciului central din domeniul proprietății industriale din toate statele membre care au comunicat Oficiului decizia de a efectua o cercetare în propriul lor registru de mărci pentru cererile de înregistrare a mărcii comunitare.

(3) Fiecare dintre serviciile centrale din domeniul proprietății industriale menționate la alineatul (2) comunică Oficiului, în termen de trei luni de la data primirii unei cereri de înregistrare a mărcii comunitare, un raport de cercetare, care fie menționează mărcile naționale anterioare sau cererile de înregistrare a mărcii naționale anterioare a căror existență a fost descoperită și care pot fi opuse, conform articolului 8, înregistrării mărcii comunitare care face obiectul cererii, fie constată că cercetarea nu a oferit nici un indiciu cu privire la astfel de drepturi.

(4) Oficiul plătește o anumită sumă fiecărui serviciu central din domeniul proprietății industriale pentru fiecare raport de cercetare comunicat de acest serviciu conform alineatului (3). Această sumă, care este aceeași pentru fiecare serviciu central, se stabilește de către comitetul bugetar printr-o decizie luată cu o majoritate de trei pătrimi din reprezentanții statelor membre.

(5) Oficiul comunică fără întârziere solicitantului unei mărcii comunitare raportul de cercetare comunitară și rapoartele naționale de cercetare care i-au fost comunicate în termenul prevăzut la alineatul (3).

(6) La publicarea cererii de înregistrare a mărcii comunitare, care nu poate să aibă loc înainte de expirarea unei perioade de o lună de la data la care Oficiul comunică solicitantului rapoartele de cercetare, Oficiul îi informează asupra publicării cererii de înregistrare a mărcii comunitare pe titularii mărcilor comunitare sau ai cererilor de înregistrare a mărcii comunitare anterioare menționate în raportul de cercetare comunitară.

(7) La sfârșitul unei perioade de cinci ani de la data la care Oficiul a început să accepte depunerea de cereri, Comisia prezintă Consiliului un raport asupra funcționării sistemului de cercetare stabilit în prezentul articol, inclusiv plățile vărsate statelor membre în temeiul alineatului (4) și, dacă este cazul, propuneri de modificări corespunzătoare prezentului regulament pentru adaptarea sistemului de cercetare ținând seama de experiența dobândită și de evoluția tehnicilor de cercetare.

SECȚIUNEA 3

PUBLICAREA CERERII

Articolul 40

Publicarea cererii

(1) În cazul în care condițiile pe care trebuie să le îndeplinească cererea de înregistrare a mărcii comunitare sunt respectate și în

cazul în care termenul menționat la articolul 39 alineatul (6) a expirat, cererea se publică, în măsura în care aceasta nu este respinsă conform articolelor 37 și 38.

(2) În cazul în care, după publicare, cererea este respinsă în conformitate cu articolele 37 și 38, se publică decizia de respingere atunci când este definitivă.

SECȚIUNEA 4

OBSERVAȚIILE TERȚILOR ȘI OPOZIȚIA

Articolul 41

Observații ale terților

(1) Orice persoană fizică sau juridică, precum și orice grup sau organism care reprezintă fabricanți, producători, prestatori de servicii, comercianți sau consumatori pot depune, după publicarea cererii de înregistrare a mărcii comunitare, observații scrise la Oficiu, precizând motivele conform cărora ar trebui respinsă înregistrarea mărcii la Oficiu, în special în temeiul articolului 7. Aceștia nu dobândesc calitatea de părți în cadrul procedurii în fața Oficiului.

(2) Observațiile menționate la alineatul (1) sunt notificate solicitantului, care poate formula comentarii la acestea.

Articolul 42

Opoziție

(1) Se poate formula o opoziție la înregistrarea mărcii în termen de trei luni de la publicarea cererii de înregistrare a mărcii comunitare, pe motiv că marca ar trebui să fie respinsă la înregistrare în temeiul articolului 8:

- (a) în cazurile prevăzute la articolul 8 alineatele (1) și (5), de către titularii mărcilor anterioare menționați la articolul 8 alineatul (2), precum și de către licențiații împuterniciți de către titularii acestor mărci;
- (b) în cazurile prevăzute la articolul 8 alineatul (3), de către titularii mărcilor menționați de prezenta dispoziție;
- (c) în cazurile prevăzute la articolul 8 alineatul (4), de către titularii mărcilor sau semnelor anterioare menționați de această dispoziție, precum și de persoanele autorizate, în temeiul dreptului intern aplicabil, să exercite aceste drepturi.

(2) O opoziție la înregistrarea mărcii se poate, de asemenea, formula în condițiile stabilite la alineatul (1), în cazul publicării unei cereri modificate conform articolului 44 alineatul (2) a doua teză.

(3) Opoziția trebuie formulată în scris și motivată. Aceasta nu se consideră ca formulată decât după achitarea taxei pentru

opoziție. Într-un termen acordat de Oficiu, persoana care a formulat opoziția poate prezenta în susținerea acesteia fapte, dovezi și observații.

Articolul 43

Examinarea opoziției

(1) În cursul examinării opoziției, Oficiul invită părțile, ori de câte ori este necesar, să prezinte, într-un termen pe care acesta îl acordă, observațiile asupra comunicărilor celorlalte părți sau ale Oficiului.

(2) La cererea solicitantului, titularul unei mărci comunitare anterioare care a formulat opoziția aduce dovada că, în decursul a cinci ani ce preced publicarea cererii de înregistrare a mărcii comunitare, marca comunitară anterioară a făcut obiectul unei utilizări cu bună-credință în cadrul Comunității pentru produse sau serviciile pentru care a fost înregistrată și pe care se întemeiază opoziția, sau că există motive întemeiate pentru neutilizare, deoarece la data respectivă marca anterioară fusese înregistrată cu cel puțin cinci ani în urmă. În absența unei astfel de dovezi, opoziția se respinge. În cazul în care marca comunitară anterioară nu a fost utilizată decât pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată, aceasta nu se consideră înregistrată, în sensul examinării opoziției, decât pentru acea parte de produse sau servicii.

(3) Alineatul (2) se aplică mărcilor naționale anterioare menționate la articolul 8 alineatul (2) litera (a), înțelegându-se că utilizarea lor în cadrul Comunității se înlocuiește cu utilizarea lor în statul membru în care marca națională anterioară este protejată.

(4) În cazul în care consideră necesar, Oficiul invită părțile să ajungă la o înțelegere.

(5) În cazul în care din examinarea opoziției reiese că marca este exclusă de la înregistrare pentru toate sau doar pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care este solicitată înregistrarea mărcii comunitare, cererea se respinge pentru produsele sau serviciile respective. În caz contrar, se respinge opoziția.

(6) Decizia de respingere a cererii se publică atunci când este definitivă.

SECȚIUNEA 5

RETRAGEREA, RESTRÂNGEREA ȘI MODIFICAREA CERERII

Articolul 44

Retragerea, restrângerea și modificarea cererii

(1) Solicitantul poate să-și retragă oricând cererea de înregistrare a mărcii comunitare sau să restrângă lista produselor sau serviciilor pe care aceasta le conține. Atunci când cererea a fost deja publicată, retragerea sau restrângerea sunt de asemenea publicate.

(2) Pe de altă parte, cererea de înregistrare a mărcii comunitare nu poate fi modificată, la cererea solicitantului, decât pentru a corecta numele și adresa solicitantului, greșelile de exprimare sau de transcriere sau erorile evidente, astfel încât o asemenea rectificare să nu modifice în mod substanțial marca sau să extindă lista de produse sau servicii. În cazul în care modificările privesc reprezentarea mărcii sau lista de produse sau servicii și în cazul în care aceste modificări sunt aduse după publicarea cererii, aceasta se publică astfel cum a fost modificată.

SECȚIUNEA 6

ÎNREGISTRAREA

Articolul 45

Înregistrare

Atunci când cererea respectă dispozițiile prezentului regulament și când nici o opoziție nu a fost formulată în termenul menționat la articolul 42 alineatul (1) sau când o opoziție a fost respinsă printr-o decizie definitivă, marca se înregistrează ca marcă comunitară, cu condiția ca taxa de înregistrare să fi fost achitată în termenul stabilit. Dacă nu s-a achitat taxa de înregistrare în termen, cererea se consideră retrasă.

TITLUL V

DURATA, REÎNNOIREA ȘI MODIFICAREA MĂRCII COMUNITARE

Articolul 46

Durata înregistrării

Durata înregistrării mărcii comunitare este de zece ani cu începere de la data depunerii cererii. Înregistrarea poate fi reînnoită, conform articolului 47, pentru perioade de zece ani.

Articolul 47

Reînnoire

(1) Înregistrarea mărcii comunitare se reînnoiește la cererea titularului mărcii sau a oricărei alte persoane autorizate în mod expres de acesta, cu condiția ca taxele să fi fost achitate.

(2) Oficiul îl informează în timp util pe titularul mărcii comunitare, precum și pe orice titular al unui drept înregistrat privind o marcă comunitară în ceea ce privește expirarea înregistrării, înaintea respectivei expirări. Absența acestei informări nu atrage răspunderea Oficiului.

(3) Cererea de reînnoire trebuie prezentată în termen de șase luni, termen care expiră în ultima zi a lunii în cursul căreia încetează perioada de protecție. Taxele trebuie, de asemenea, achitate în acest termen. În caz contrar, cererea mai poate fi depusă, iar taxele achitate, într-un termen suplimentar de șase luni care începe să curgă a doua zi după termenul stabilit în primă etapă, sub rezerva achitării unei suprataxe în cursul termenului suplimentar respectiv.

(4) În cazul în care cererea nu este prezentată, iar taxele nu sunt achitate decât pentru o parte din produsele sau serviciile pentru care este înregistrată marca comunitară, înregistrarea nu se reînnoiește decât pentru acele produse sau servicii.

(5) Reînnoirea produce efecte în ziua următoare datei de expirare a înregistrării. Reînnoirea se înregistrează.

Articolul 48

Modificarea

(1) Marca comunitară nu se modifică în registru în perioada înregistrării, nici în cazul reînnoirii acesteia.

(2) Cu toate acestea, dacă marca comunitară conține numele și adresa titularului, orice modificare a acestora, care nu aduce atingere în mod substanțial identității mărcii așa cum a fost înregistrată la origine, poate fi înregistrată la cererea titularului.

(3) Publicarea înregistrării modificării conține o reproducere a mărcii comunitare modificate. Terții ale căror drepturi pot fi afectate de modificare pot contesta înregistrarea ei în termen de trei luni de la publicare.

TITLUL VI

RENUNȚAREA, DECĂDEREA ȘI NULITATEA

SECȚIUNEA 1

RENUNȚAREA

Articolul 49

Renunțare

(1) Marca comunitară poate face obiectul unei renunțări pentru toate sau pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care este înregistrată.

(2) Renunțarea se declară în scris la Oficiu de către titularul mărcii. Aceasta nu are efect decât după înregistrare.

(3) Renunțarea se înregistrează numai cu acordul titularului unui drept înscris în registru. În cazul în care a fost înregistrată o licență, renunțarea se înscrie în registru numai dacă titularul mărcii dovedește că l-a informat pe licențiat cu privire la intenția sa de renunțare; înscrierea se face la expirarea termenului prevăzut de regulamentul de punere în aplicare.

SECȚIUNEA 2

CAUZELE DE DECĂDERE

Articolul 50

Cauze de decădere

(1) Titularul mărcii comunitare este declarat decăzut din drepturi ca urmare a unei cereri prezentate la Oficiu sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei acțiuni în contrafacere:

(a) în cazul în care, pe o perioadă neîntreruptă de cinci ani, marca nu a făcut obiectul unei utilizări cu bună-credință în cadrul Comunității pentru produsele sau serviciile pentru care este înregistrată și în cazul în care nu există motive întemeiate pentru neutilizare; totuși, nimeni nu poate pretinde ca titularul să fie decăzut din drepturi în cazul în care, între expirarea acestei perioade și depunerea cererii sau a cererii reconvenționale, marca a făcut obiectul unei începerii sau unei reluări a utilizării cu bună-credință; cu toate acestea, începerea sau reluarea utilizării făcută în termen de trei luni înainte de depunerea cererii sau a cererii reconvenționale, acest termen începând să

curgă cel mai devreme la expirarea perioadei neîntrerupte de cinci ani de neutilizare, nu este luată în considerare atunci când pregătirile pentru începerea sau reluarea utilizării intervin numai după ce titularul a aflat că cererea sau cererea reconvențională ar putea fi depusă;

- (b) în cazul în care marca a devenit, prin activitatea sau inactivitatea titularului său, denumirea comercială obișnuită a unui produs sau serviciu pentru care este înregistrată;
- (c) în cazul în care, în urma utilizării de către titularul mărcii sau cu consimțământul acestuia pentru produsele sau serviciile pentru care este înregistrată, marca poate induce în eroare publicul, în special în ceea ce privește natura, calitatea sau proveniența geografică a acestor produse sau servicii;
- (d) în cazul în care titularul mărcii nu mai îndeplinește condițiile stabilite la articolul 5.

(2) În cazul în care cauza de decădere nu există decât pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care marca comunitară a fost înregistrată, titularul nu este declarat decăzut din drepturi decât pentru produsele sau serviciile respective.

SECȚIUNEA 3

CAUZELE DE NULITATE

Articolul 51

Cauze de nulitate absolută

(1) Se declară nulitatea mărcii comunitare, ca urmare a unei cereri depuse la Oficiu sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei acțiuni în contrafacere:

- (a) atunci când marca comunitară a fost înregistrată contrar dispozițiilor articolului 5 sau 7;
- (b) atunci când solicitantul era de rea-credință în momentul depunerii cererii de înregistrare a mărcii.

(2) Atunci când marca comunitară a fost înregistrată contrar articolului 7 alineatul (1) litera (b), (c) sau (d), aceasta nu poate totuși să fie declarată nulă în cazul în care, prin utilizarea ei, a dobândit un caracter distinctiv pentru produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată.

(3) În cazul în care cauza de nulitate nu există decât pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care marca comunitară a fost înregistrată, nulitatea mărcii nu poate fi declarată decât pentru produsele sau serviciile respective.

Articolul 52

Cauze de nulitate relativă

(1) Marca comunitară este declarată nulă, ca urmare a unei cereri depuse la Oficiu sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei acțiuni în contrafacere:

- (a) atunci când există o marcă anterioară menționată la articolul 8 alineatul (2) și când se îndeplinesc condițiile prevăzute la alineatul (1) sau (5) din prezentul articol;
 - (b) atunci când există o marcă menționată la articolul 8 alineatul (3) și când se îndeplinesc condițiile menționate la acest alineat;
 - (c) atunci când există un drept anterior menționat la articolul 8 alineatul (4) și când se îndeplinesc condițiile menționate la acest alineat.
- (2) Marca comunitară este, de asemenea, declarată nulă ca urmare a unei cereri depuse la Oficiu sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei acțiuni în contrafacere, în cazul în care utilizarea ei poate fi interzisă în temeiul unui alt drept anterior, în special:
- (a) a unui drept la nume;
 - (b) a unui drept la imagine;
 - (c) a unui drept de autor;
 - (d) a unui drept de proprietate industrială, conform dreptului intern care îi reglementează protecția.

(3) Marca comunitară nu poate fi declarată nulă atunci când titularul unui drept menționat la alineatul (1) sau (2) își dă în mod expres consimțământul pentru înregistrarea acestei mărci înaintea depunerii cererii de declarare a nulității sau a cererii reconvenționale.

(4) Titularul unuia dintre drepturile menționate la alineatul (1) sau (2), care a solicitat în prealabil declararea nulității mărcii comunitare sau a introdus o cerere reconvențională în cadrul unei acțiuni în contrafacere, nu poate să depună o nouă cerere de declarare a nulității sau să introducă o cerere reconvențională întemeiată pe un drept, altul decât cele pe care ar fi putut să le invoce în sprijinul primei cereri.

(5) Se aplică articolul 51 alineatul (3).

Articolul 53

Limitare a drepturilor ca urmare a toleranței

(1) Titularul unei mărci comunitare care a tolerat timp de cinci ani consecutivi utilizarea unei mărci comunitare ulterioare în cadrul Comunității, având cunoștință despre această utilizare, nu mai poate solicita declararea nulității și nici să se opună utilizării mărcii ulterioare pe baza respectivei mărci anterioare pentru produsele sau serviciile pentru care marca ulterioară a fost utilizată, cu excepția cazului în care depunerea mărcii comunitare ulterioare a fost efectuată cu rea-credință.

(2) Titularul unei mărci naționale anterioare menționate la articolul 8 alineatul (2) sau al unui alt semn anterior menționat la articolul 8 alineatul (4) care a tolerat timp de cinci ani consecutivi utilizarea unei mărci comunitare ulterioare în cadrul statului membru în care această marcă anterioară sau celălalt semn anterior este protejat, având cunoștință despre această utilizare, nu mai poate solicita declararea nulității și nici să se opună utilizării mărcii ulterioare pe baza mărcii anterioare sau a celuilalt semn

anterior pentru produsele sau serviciile pentru care marca ulterioară a fost utilizată, decât dacă depunerea mărcii comunitare ulterioare nu a fost efectuată cu rea-credință.

(3) În cazurile menționate la alineatul (1) sau (2), titularul mărcii comunitare ulterioare nu poate să se opună utilizării dreptului anterior, cu toate că acest drept nu mai poate fi invocat împotriva mărcii comunitare ulterioare.

SECȚIUNEA 4

EFACTELE DECĂDERII ȘI ALE NULITĂȚII

Articolul 54

Efecte ale decăderii și ale nulității

(1) Se consideră că marca comunitară nu a avut, începând cu data depunerii cererii de decădere sau a cererii reconvenționale, efectele prevăzute de prezentul regulament, după cum titularul este declarat decăzut din drepturile sale în totalitate sau doar în parte. La cererea uneia dintre părți, prin hotărâre poate fi stabilită o dată anterioară la care a intervenit una dintre cauzele de decădere.

(2) Se consideră că marca comunitară nu a avut, încă de la început, efectele prevăzute de prezentul regulament, după cum marca a fost declarată nulă în totalitate sau parțial.

(3) Sub rezerva dispozițiilor interne referitoare fie la acțiunea în repararea prejudiciului cauzat din neglijența sau reaua-credință a titularului mărcii, fie îmbogățirea fără justă cauză, efectul retroactiv al decăderii sau al nulității mărcii nu aduce atingere:

- (a) hotărârilor pronunțate în acțiunile în contrafacere care au dobândit autoritate de lucru judecat și au fost executate înainte de pronunțarea hotărârii de decădere sau de nulitate;
- (b) contractelor încheiate anterior pronunțării hotărârii de decădere sau de nulitate, în măsura în care au fost executate înainte de pronunțarea hotărârii în cauză; cu toate acestea, în măsura în care circumstanțele justifică acest lucru, se poate solicita, din rațiuni de echitate, restituirea sumelor vărsate în temeiul contractului.

SECȚIUNEA 5

PROCEDURA DE DECĂDERE ȘI DE NULITATE ÎN FAȚA OFICIULUI

Articolul 55

Cerere de decădere și de declarare a nulității

(1) Poate fi depusă la Oficiu o cerere de revocare sau de declarare a nulității mărcii comunitare:

(a) în cazurile prevăzute la articolele 50 și 51, de către orice persoană fizică sau juridică, precum și de către orice grup ori organism constituit pentru a reprezenta interesele fabricanților, producătorilor, prestatorilor de servicii, comercianților sau consumatorilor și care, în termenii legislației care îi este aplicabilă, are capacitatea de a sta în justiție;

(b) în cazurile prevăzute la articolul 52 alineatul (1), de către persoanele menționate la articolul 42 alineatul (1);

(c) în cazurile prevăzute la articolul 52 alineatul (2), de către titularii drepturilor anterioare menționați de această dispoziție sau de către persoanele abilitate să exercite drepturile în discuție în temeiul legislației statului membru respectiv.

(2) Cererea trebuie prezentată în scris și motivată. Cererea se consideră ca fiind introdusă numai după achitarea taxei.

(3) Cererea de decădere sau de declarare a nulității este inadmisibilă în cazul în care o cerere având același obiect și aceeași cauză a fost soluționată între aceleași părți de către o instanță a unui stat membru, iar hotărârea respectivă a dobândit autoritate de lucru judecat.

Articolul 56

Examinarea cererii

(1) În cursul examinării cererii de decădere sau de declarare a nulității, Oficiul invită părțile, ori de câte ori este necesar, să-și prezinte, în termenul alocat, observațiile referitoare la notificările pe care acesta le-a adresat sau la comunicările prezentate de celelalte părți.

(2) La cererea titularului mărcii comunitare, titularul unei mărcii comunitare anterioare, care este parte în procedura în nulitate, aduce dovada că, în cursul celor cinci ani care preced data cererii de declarare a nulității, marca comunitară anterioară a făcut obiectul unei utilizări cu bună-credință în cadrul Comunității pentru produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată și pe care cererea de declarare a nulității se întemeiază ori că există motive întemeiate pentru neutilizare, atât timp cât la acea dată marca comunitară anterioară fusese înregistrată cu cel puțin cinci ani în urmă. În afară de aceasta, în cazul în care marca comunitară anterioară a fost înregistrată cu cel puțin cinci ani înaintea publicării cererii de înregistrare a mărcii comunitare, titularul mărcii comunitare anterioare aduce, de asemenea, dovada îndeplinirii, până la acea dată, a condițiilor prevăzute la articolul 43 alineatul (2). În cazul neprezentării acestei dovezi, cererea de declarare a nulității se respinge. În cazul în care marca comunitară anterioară nu a fost utilizată decât pentru o parte dintre produsele sau serviciile pentru care a fost înregistrată, aceasta nu se consideră înregistrată decât pentru acea parte de produse sau servicii, în scopul examinării cererii de declarare a nulității.

(3) Alineatul (2) se aplică mărcilor naționale anterioare menționate la articolul 8 alineatul (2) litera (a), dat fiind că utilizarea în

cadrul Comunității se înlocuiește cu utilizarea în statul membru în care este protejată marca națională anterioară.

(4) În cazul în care consideră necesar, Oficiul poate invita părțile să ajungă la un acord.

(5) În cazul în care din examinarea cererii de decădere sau de declarare a nulității reiese că ar fi trebuit să se respingă înregistrarea mărcii pentru toate sau doar pentru o parte dintre produsele

sau serviciile pentru care a fost înregistrată, titularul mărcii comunitare este declarat decăzut din drepturi sau nulitatea mărcii este declarată pentru produsele sau serviciile respective. În caz contrar, cererea de decădere sau de declarare a nulității se respinge.

(6) Hotărârea prin care se constată decăderea din drepturi a titularului mărcii comunitare sau nulitatea acesteia se înscrie în registru, atunci când aceasta este definitivă.

TITLUL VII CĂI DE ATAC

Articolul 57

Hotărâri care pot fi supuse unei căi de atac

(1) Deciziile examinatorilor, ale diviziilor de opoziție, ale diviziei administrației mărcilor și aspectelor juridice, precum și cele ale diviziilor de anulare pot fi supuse unei căi de atac. Calea de atac are efect suspensiv.

(2) O hotărâre care nu pune capăt unei proceduri în privința uneia dintre părți nu poate fi supusă unei căi de atac decât după hotărârea finală, cu excepția cazului în care hotărârea respectivă nu prevede o cale de atac independentă.

Articolul 58

Persoane îndreptățite să introducă o cale de atac și să se constituie părți la procedură

Orice parte la o procedură care a avut drept rezultat o hotărâre poate introduce o cale de atac împotriva respectivei hotărâri, atât timp cât aceasta din urmă nu a fost pronunțată în favoarea sa. Celelalte părți la procedură sunt de drept părți la procedura căii de atac.

Articolul 59

Termen și formă

Calea de atac trebuie formulată în scris și depusă la Oficiu în termen de două luni de la data notificării hotărârii. Calea de atac se consideră ca fiind înaintată numai după achitarea taxei pentru calea de atac. În termen de patru luni de la data notificării hotărârii trebuie depus, în scris, un memoriu în care să se expună motivele de atac.

Articolul 60

Reexaminare preliminară

(1) Dacă organul a cărui hotărâre este atacată consideră calea de atac admisibilă și întemeiată, trebuie să revină asupra hotărârii. Prezenta dispoziție nu se aplică atunci când procedura opune persoana care a introdus calea de atac unei alte părți.

(2) Dacă nu se revine asupra hotărârii în termen de o lună de la data primirii memoriului în care sunt expuse motivele, calea de atac trebuie deferită imediat camerei de recurs, fără aviz asupra fondului.

Articolul 61

Examinarea căii de atac

(1) În cazul în care calea de atac este admisibilă, camera de recurs cercetează dacă se poate pronunța asupra acesteia.

(2) În cursul examinării căii de atac, camera de recurs invită părțile, ori de câte ori este necesar, să-și prezinte, în termenul alocat, observațiile referitoare la notificările pe care aceasta le-a adresat sau la comunicările prezentate de celelalte părți.

Articolul 62

Hotărârea privind calea de atac

(1) În urma examenului de fond asupra căii de atac, camera de recurs se pronunță asupra acesteia. Aceasta poate fie să exercite competențele organului care a pronunțat hotărârea atacată, fie să retrimită cauza spre soluționare organului în cauză.

(2) În cazul în care camera de recurs retrimită cauza spre soluționare organului care a pronunțat hotărârea atacată, acest organ este obligat să țină seama de considerentele și de dispozițiile hotărârii pronunțate de camera de recurs, cu condiția ca împrejurările cauzei să fi rămas aceleași.

(3) Hotărârile camerelor de recurs produc efecte numai de la data expirării termenului menționat la articolul 63 alineatul (5) sau, dacă în acest termen a fost înaintată o acțiune în fața Curții de Justiție, de la data respingerii căii de atac în cauză.

*Articolul 63***Acțiune în fața Curții de Justiție**

(1) Hotărârile camerelor de recurs prin care se pronunță asupra unei căi de atac pot forma obiectul unei acțiuni în fața Curții de Justiție.

(2) Acțiunea se înaintează pe motive de necompetență, încălcarea unor norme fundamentale de procedură, nerespectarea tratatului, nerespectarea dispozițiilor prezentului regulament sau a oricărei norme de drept privind aplicarea acestuia sau abuzul de putere.

(3) Curtea de Justiție are competența atât de a anula, cât și de a modifica hotărârea atacată.

(4) Calea de atac este deschisă oricărei părți la procedura înaintea camerei de recurs, în măsura în care hotărârea nu fost pronunțată în favoarea sa.

(5) Acțiunea se introduce în fața Curții de Justiție în termen de două luni de la data notificării hotărârii camerei de recurs.

(6) Oficiul are obligația de a lua toate măsurile necesare pentru executarea hotărârii Curții de Justiție.

TITLUL VIII

MĂRCILE COMUNITARE COLECTIVE*Articolul 64***Mărci comunitare colective**

(1) Pot constitui mărci comunitare colective acele mărci comunitare astfel desemnate la data depunerii și destinate să facă distincție între produsele sau serviciile membrilor asociației titular ale acestora de cele ale altor întreprinderi. Pot depune mărci comunitare colective asociațiile de fabricanți, producători, prestatori de servicii sau comercianți care, în termenii legislației care li se aplică, au capacitatea, în nume propriu, să fie titulari de drepturi și obligații de orice natură, să atribuie contracte sau să întocmească alte acte juridice și să stea în justiție, precum și persoanele juridice de drept public.

(2) Prin derogare de la articolul 7 alineatul (1) litera (c), pot constitui mărci comunitare colective în sensul alineatului (1) semne sau indicații care pot servi, în comerț, la desemnarea provenienței geografice a produselor sau serviciilor. O marcă colectivă nu autorizează titularul să interzică unui terț să utilizeze în comerț aceste semne sau indicații, atât timp cât această utilizare este făcută conform bunelor practici în domeniul industrial sau comercial; în special, o astfel de marcă nu poate fi opusă unui terț abilitat să folosească o denumire geografică.

(3) Dispozițiile prezentului regulament se aplică mărcilor comunitare colective, cu excepția cazului în care articolele 65-72 prevăd altfel.

(2) Regulamentul de utilizare indică persoanele autorizate să utilizeze marca, condițiile de afiliere la asociație, precum și, în măsura în care există, condițiile de utilizare a mărcii, inclusiv sancțiunile. Regulamentul de utilizare a unei mărci menționate la articolul 64 alineatul (2) trebuie să autorizeze orice persoană ale cărei produse sau servicii provin din zona geografică respectivă să devină membră a asociației care este titular al mărcii.

*Articolul 66***Respingerea cererii**

(1) Pe lângă motivele de respingere a unei cereri de înregistrare a mărcii comunitare prevăzute la articolele 36 și 38, cererea de înregistrare a mărcii comunitare colective se respinge atunci când nu respectă dispozițiile articolului 64 sau ale articolului 65 sau când regulamentul de utilizare contravine ordinii publice sau bunelor moravuri.

(2) Cererea de înregistrare a mărcii comunitare colective se respinge și atunci când publicul riscă să fie indus în eroare în ceea ce privește caracterul sau semnificația mărcii și, mai ales, atunci când se poate să fie considerată a fi altceva decât o marcă colectivă.

(3) Cererea nu se respinge în cazul în care solicitantul, printr-o modificare a regulamentului de utilizare, îndeplinește cerințele prevăzute la alineatele (1) și (2).

*Articolul 67***Observații ale terților**

Pe lângă cazurile menționate la articolul 41, orice persoană sau grup menționat la acest articol poate adresa Oficiului observații scrise întemeiate pe un anumit motiv pentru care ar trebui respinsă cererea de înregistrare a mărcii comunitare colective, în temeiul articolului 66.

*Articolul 65***Regulament de utilizare a mărcii**

(1) Solicitantul înregistrării unei mărci comunitare colective trebuie să prezinte un regulament de utilizare în termenul alocat.

*Articolul 68***Utilizarea mărcii**

Utilizarea mărcii comunitare colective de către orice persoană abilitată să utilizeze această marcă respectă dispozițiile prezentului regulament, atât timp cât celelalte condiții cărora se supune utilizarea mărcii comunitare sunt respectate.

*Articolul 69***Modificarea regulamentului de utilizare a mărcii**

(1) Titularul mărcii comunitare colective trebuie să transmită Oficiului orice regulament de utilizare modificat.

(2) Modificarea nu se menționează în registru în cazul în care regulamentul de utilizare modificat nu respectă dispozițiile articolului 65 sau în cazul în care conține un motiv de respingere menționat la articolul 66.

(3) Articolul 67 se aplică regulamentului de utilizare modificat.

(4) În sensul punerii în aplicare a prezentului regulament, modificarea regulamentului de utilizare nu produce efecte decât de la data înscrierii în registru a mențiunii de modificare.

*Articolul 70***Exercitarea acțiunii în contrafacere**

(1) Dispozițiile articolului 22 alineatele (3) și (4) privind drepturile licențiaților se aplică oricărei persoane abilitate să utilizeze o marcă comunitară colectivă.

(2) Titularul unei mărci comunitare colective poate cere, în numele persoanelor abilitate să utilizeze marca, repararea prejudiciului suferit de acestea în urma utilizării neautorizate a mărcii.

*Articolul 71***Cauze de decădere**

În afara cauzelor de decădere prevăzute la articolul 50, titularul mărcii comunitare colective este declarat decăzut din drepturi ca urmare a unei cereri depuse la Oficiu sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei acțiuni în contrafacere atunci când:

- (a) titularul nu ia măsuri corespunzătoare în vederea prevenirii unei utilizări a mărcii care nu ar fi compatibilă cu condițiile de utilizare prevăzute de regulamentul de utilizare, a cărui modificare, dacă este cazul, a fost menționată în registru;
- (b) modul în care marca a fost utilizată de către titular a avut drept consecință posibilitatea ca aceasta să inducă consumatorul în eroare în sensul articolului 66 alineatul (2);
- (c) modificarea regulamentului de utilizare a fost menționată de către titular în registru, contrar dispozițiilor articolului 69 alineatul (2), cu excepția cazului în care titularul mărcii respectă, printr-o nouă modificare a regulamentului de utilizare, condițiile stabilite de aceste dispoziții.

*Articolul 72***Cauze de nulitate**

Pe lângă cauzele de nulitate prevăzute la articolele 51 și 52, marca comunitară colectivă este declarată nulă ca urmare a unei cereri depuse la Oficiu sau a unei cereri reconvenționale în cadrul unei acțiuni în contrafacere atunci când a fost înregistrată contrar dispozițiilor articolului 66, cu excepția cazului în care titularul mărcii respectă, printr-o modificare a regulamentului de utilizare, cerințele stabilite de aceste dispoziții.

TITLUL IX

DISPOZIȚII DE PROCEDURĂ

SECȚIUNEA 1

*Articolul 74***DISPOZIȚII GENERALE****Examinarea din oficiu a faptelor***Articolul 73***Motivarea hotărârilor**

Hotărârile Oficiului sunt motivate. Acestea nu se pot întemeia decât pe motive sau dovezi asupra cărora părțile interesate au avut posibilitatea de a formula observații.

(1) În cursul procedurii, Oficiul procedează la examinarea din oficiu a faptelor; cu toate acestea, în cazul unei proceduri privind motivele relative de respingere a înregistrării, examinarea este limitată la motivele invocate și la cererile introduse de părți.

(2) Oficiul poate să nu ia în considerare faptele pe care părțile nu le-au invocat sau dovezile pe care nu le-au furnizat în timp util.

Articolul 75

Procedură orală

(1) Oficiul recurge la procedura orală fie din oficiu, fie la cererea uneia dintre părțile la procedură, cu condiția ca acest lucru să fie considerat util.

(2) Procedura orală în fața examinatorilor, divizia de opoziție și divizia administrativă a mărcilor și problemelor juridice nu este publică.

(3) Procedura orală, inclusiv pronunțarea hotărârii, este publică în fața diviziei de anulare și a camerelor de recurs, cu excepția cazului în care există o hotărâre contrară a instanței sesizate, caz în care publicitatea ar putea prezenta, în special pentru o parte la procedură, inconveniente grave și nejustificate.

Articolul 76

Probațiune

(1) În cadrul oricărei proceduri în fața Oficiului, se pot administra în special următoarele mijloace de probă:

- (a) ascultarea părților;
- (b) solicitarea de informații;
- (c) prezentarea de documente și de mijloace de probă;
- (d) ascultarea martorilor;
- (e) expertiza;
- (f) declarațiile scrise date sub jurământ sau în mod solemn sau cu efect echivalent în conformitate cu legislația statului în care sunt făcute.

(2) Serviciul sesizat poate însărcina pe unul dintre membrii acestuia să procedeze la administrarea mijloacelor de probă.

(3) În cazul în care Oficiul consideră necesar ca o parte, un martor sau un expert să depună mărturie orală, acesta invită persoana în cauză să se înfățișeze înaintea sa.

(4) Părțile sunt informate în legătură cu ascultarea unui martor sau a unui expert în fața Oficiului. Acestea au dreptul de a fi prezente și de a pune întrebări martorului sau expertului.

Articolul 77

Notificare

Oficiul notifică din oficiu toate hotărârile și invitațiile de a se înfățișa înaintea sa, precum și comunicările care determină curgerea unui termen sau a căror notificare este prevăzută de alte

dispoziții ale prezentului regulament sau ale regulamentului de punere în aplicare sau este dispusă de către președintele Oficiului.

Articolul 78

Restitutio in integrum

(1) Solicitantul înregistrării sau titularul unei mărci comunitare sau orice altă parte la o procedură în fața Oficiului care, deși a dat dovadă de întreaga prudență impusă de circumstanțe, nu a fost în măsură să respecte un termen prevăzut de Oficiu, este repus în drepturi, la cerere, în cazul în care obstrucționarea a avut drept consecință directă, în temeiul dispozițiilor prezentului regulament, pierderea unui drept sau pierderea unei căi de atac.

(2) Cererea trebuie prezentată în scris în termen de două luni de la încetarea obstrucționării. În același termen trebuie îndeplinit actul nerealizat. Cererea nu este admisibilă decât într-un termen de un an de la data expirării termenului nerespectat. În caz de neprezentare a cererii de reînnoire a înregistrării sau de neplată a unei taxe de reînnoire, termenul suplimentar de șase luni prevăzut la articolul 47 alineatul (3) a treia teză se deduce din perioada de un an.

(3) Cererea trebuie motivată și să indice faptele și motivele invocate în sprijinul său. Aceasta nu se consideră depusă decât după achitarea taxei de *restitutio in integrum*.

(4) Organul care are competența de a statua în ceea ce privește actul neîndeplinit se pronunță asupra cererii.

(5) Dispozițiile prezentului articol nu se aplică termenelor prevăzute la alineatul (2), precum și la articolul 29 alineatul (1) sau la articolul 42 alineatul (1).

(6) Atunci când solicitantul înregistrării sau titularul unei mărci comunitare este repus în drepturi, acesta nu-și poate invoca drepturile împotriva unui terț care, de bună-credință, pe parcursul perioadei cuprinse între pierderea dreptului asupra cererii sau a mărcii comunitare și publicarea mențiunii privind repunerea în drepturi, a introdus pe piață produse sau a prestat servicii sub un semn identic sau similar cu marca comunitară.

(7) Terțul care poate să se prevaleze de dispozițiile alineatului (6) poate formula terță opoziție împotriva hotărârii de repunere în drepturi a solicitantului sau a titularului unei mărci comunitare, în termen de două luni de la data publicării mențiunii de repunere în drepturi.

(8) Prezentul articol nu aduce atingere dreptului unui stat membru de a acorda *restitutio in integrum* în ceea ce privește termenele prevăzute de prezentul regulament și care trebuie să fie respectate în fața autorităților statului în cauză.

*Articolul 79***Trimitere la principiile generale**

În absența unei dispoziții de procedură în prezentul regulament, în regulamentul de punere în aplicare, în regulamentul privind taxele sau în regulamentul de procedură al camerelor de recurs, Oficiul ia în considerare principiile general admise în domeniu în statele membre.

*Articolul 80***Încetarea obligațiilor financiare**

(1) Dreptul Oficiului de a solicita achitarea taxelor se prescrie în termen de patru ani de la sfârșitul anului calendaristic în cursul căruia taxa a devenit exigibilă.

(2) Drepturile împotriva Oficiului în ceea ce privește restituirea taxelor sau sumele percepute excedentar de către acesta cu ocazia achitării taxelor se prescriu în patru ani de la sfârșitul anului calendaristic în cursul căruia a luat naștere dreptul.

(3) Termenul prevăzut la alineatele (1) și (2) se întrerupe, în cazul menționat la alineatul (1), printr-o invitație de a achita taxa și, în cazul menționat la alineatul (2), printr-o solicitare scrisă de a invoca dreptul în cauză. Termenul menționat reîncepe să curgă de la data întreruperii sale; expiră la sfârșitul unei perioade de șase ani calculată începând cu sfârșitul anului calendaristic în cursul căruia a început să fie calculat inițial, cu excepția cazului în care a fost intentată o acțiune în justiție în vederea valorificării dreptului în cauză; în acest caz, termenul expiră cel mai devreme la încheierea unei perioade de un an calculată de la data la care hotărârea a dobândit autoritate de lucru judecat.

SECȚIUNEA 2

CHELTUIELI*Articolul 81***Repartizarea cheltuielilor**

(1) Partea care pierde într-o procedură de opoziție, de decădere, în nulitate sau într-o cale de atac suportă taxele pretinse de cealaltă parte, precum și, fără a aduce atingere dispozițiilor articolului 115 alineatul (6), toate cheltuielile pretinse de aceasta indispensabile pentru desfășurarea procedurilor, inclusiv cheltuielile de deplasare, de ședere și remunerația unui agent, consilier sau avocat, în limita tarifelor stabilite pentru fiecare categorie de cheltuieli, în condițiile prevăzute de regulamentul de punere în aplicare.

(2) Cu toate acestea, în măsura în care părțile cad în pretenții în privința unuia sau mai multor capete de cerere sau în măsura în care echitatea impune acest lucru, divizia de opoziție, divizia de anulare sau camera de recurs decide o repartizare diferită a cheltuielilor.

(3) Partea care pune capăt unei proceduri prin retragerea cererii de înregistrare a mărcii comunitare, a opoziției, a cererii de decădere sau a cererii în nulitate ori a căii de atac, prin faptul că

nu-și reînnoiește înregistrarea mărcii comunitare sau prin faptul că renunță la aceasta, suportă taxele, precum și cheltuielile pretinse de cealaltă parte în condițiile prevăzute la alineatele (1) și (2).

(4) Dacă nu se pronunță o hotărâre într-o anumită cauză, divizia de opoziție, divizia de anulare sau camera de recurs are competența de a decide modul de repartizare a cheltuielilor.

(5) Atunci când părțile stabilesc, în fața diviziei de opoziție, a diviziei de anulare sau a camerei de recurs un acord asupra cheltuielilor, diferit de cel ce rezultă din aplicarea alineatelor precedente, instanța respectivă ia act de acest acord.

(6) La cerere, grefa diviziei de opoziție sau a diviziei de anulare ori a camerei de recurs stabilește valoarea cheltuielilor care trebuie rambursate în temeiul alineatelor precedente. Această sumă poate, în urma unei cereri prezentate în termenul prevăzut, să fie revizuită printr-o hotărâre a diviziei de opoziție sau a diviziei de anulare sau a camerei de recurs.

*Articolul 82***Executarea hotărârilor de stabilire a valorii cheltuielilor**

(1) Orice hotărâre definitivă a Oficiului care stabilește valoarea cheltuielilor constituie titlu executoriu.

(2) Executarea silită este reglementată de normele de procedură civilă aflate în vigoare în statul pe teritoriul căruia aceasta are loc. Hotărârea este investită cu formulă executorie, fără să fie necesar alt control în afara celui de verificare a autenticității titlului, de către autoritatea națională pe care guvernul fiecăruia dintre statele membre o desemnează în acest sens și pe care o face cunoscută Oficiului și Curții de Justiție.

(3) După îndeplinirea acestor formalități la cererea părții interesate, aceasta poate continua executarea silită prin sesizarea directă a organismului competent, în conformitate cu legislația internă.

(4) Executarea silită nu poate fi suspendată decât în temeiul unei hotărâri a Curții de Justiție. Cu toate acestea, controlul regularității măsurilor de executare este de competența instanțelor statului membru în cauză.

SECȚIUNEA 3

INFORMAREA PUBLICULUI ȘI A AUTORITĂȚILOR STATELOR MEMBRE*Articolul 83***Registrul mărcilor comunitare**

Oficiul ține un registru, denumit Registrul mărcilor comunitare, în care apar mențiunile a căror înregistrare sau înscriere este

prevăzută de prezentul regulament sau de regulamentul de punere în aplicare. Registrul este deschis consultării publice.

Articolul 84

Consultare publică

(1) Dosarele referitoare la cererile de înregistrare a mărcilor comunitare care nu au fost încă publicate nu pot fi deschise spre consultare publică decât cu acordul solicitantului.

(2) Orice persoană care dovedește că solicitantul înregistrării unei mărci comunitare a afirmat că după înregistrarea mărcii se va prevala de aceasta împotriva sa poate consulta dosarul înainte de publicarea cererii și fără acordul solicitantului.

(3) După publicarea cererii de înregistrare a mărcii comunitare, dosarele acestei cereri și ale mărcii pe care a solicitat-o pot, la cerere, să fie deschise consultării publice.

(4) Cu toate acestea, atunci când dosarele sunt deschise consultării publice în conformitate cu alineatul (2) sau (3), anumite elemente din dosar pot fi excluse în conformitate cu dispozițiile regulamentului de punere în aplicare.

Articolul 85

Publicații periodice

Oficiul publică periodic:

- (a) un *Buletin al Mărcilor Comunitare* care conține mențiunile în registrul mărcilor comunitare, precum și toate celelalte mențiuni a căror publicare este prevăzută de prezentul regulament sau de regulamentul de punere în aplicare;
- (b) un *Jurnal Oficial* care conține comunicările și informațiile de ordin general ale președintelui Oficiului, precum și orice alte informații privind prezentul regulament și aplicarea sa.

Articolul 86

Cooperare administrativă

Cu excepția unor dispoziții contrare ale prezentului regulament sau prevăzute de legislațiile interne, Oficiul și instanțele sau alte autorități competente ale statelor membre își oferă asistență reciprocă, la cerere, comunicându-și informații și dosare. Atunci când Oficiul comunică dosarele instanțelor, ministerelor publice sau serviciilor centrale din domeniul proprietății industriale, comunicarea în cauză nu se supune restricțiilor prevăzute la articolul 84.

Articolul 87

Schimb de publicații

(1) Oficiul și serviciile centrale din domeniul proprietății industriale ale statelor membre își expediază, la cerere, pentru propriul uz și gratuit, unul sau mai multe exemplare din publicațiile proprii respective.

(2) Oficiul poate încheia acorduri privind schimbul sau expedierea publicațiilor.

SECȚIUNEA 4

REPREZENTAREA

Articolul 88

Principii generale referitoare la reprezentare

(1) Sub rezerva dispozițiilor alineatului (2), nimeni nu este obligat să fie reprezentat în fața Oficiului.

(2) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatului (3) a doua teză, persoanele fizice sau juridice care nu au nici domiciliul, nici sediul, nici unitatea industrială sau comercială efectivă și funcțională în cadrul Comunității trebuie să fie reprezentate în fața Oficiului, în conformitate cu articolul 89 alineatul (1), în orice procedură instituită de prezentul regulament, cu excepția depunerii unei cereri de înregistrare a mărcii comunitare; regulamentul de punere în aplicare poate prevedea și alte excepții.

(3) Persoanele fizice sau juridice care au domiciliul sau sediul sau o unitate industrială sau comercială efectivă și funcțională în cadrul Comunității pot acționa, în fața Oficiului, prin mijlocirea unui angajat care trebuie să depună la Oficiu o procură semnată care trebuie anexată la dosar și ale cărei modalități sunt prevăzute de regulamentul de punere în aplicare. Angajatul unei persoane juridice menționate de prezentul alineat poate acționa, de asemenea, în numele altor persoane juridice legate din punct de vedere economic de respectiva persoană, chiar dacă aceste persoane juridice nu au nici domiciliul, nici sediul, nici vreo unitate industrială sau comercială efectivă și funcțională în cadrul Comunității.

Articolul 89

Reprezentare profesională

(1) Reprezentarea persoanelor fizice sau juridice în fața Oficiului poate fi realizată numai:

- (a) de către orice avocat care are dreptul să profeseze pe teritoriul unuiu dintre statele membre și care are domiciliul profesional în cadrul Comunității, în măsura în care poate acționa în statul respectiv în calitate de mandatar în domeniul mărcilor sau
- (b) de către mandatarii autorizați, înscrși pe o listă ținută în acest scop de către Oficiu.

Reprezentanții în fața Oficiului prezintă acestuia o procură semnată care trebuie anexată la dosar și ale cărei modalități sunt prevăzute de regulamentul de punere în aplicare.

(2) Pe lista mandatarilor autorizați poate fi înscrisă orice persoană fizică care:

- (a) are cetățenia unuia dintre statele membre;
- (b) are domiciliul profesional sau locul de muncă în cadrul Comunității;
- (c) este împuternicită să reprezinte, în domeniul mărcilor, persoane fizice sau juridice în fața serviciului central din domeniul proprietății industriale al unui stat membru pe teritoriul căruia are domiciliul profesional sau locul de muncă. Atunci când, în acel stat, împuternicirea nu este condiționată de deținerea unei calificări profesionale speciale, persoanele care solicită să fie înscrise pe lista Oficiului care acționează în domeniul mărcilor în fața serviciului central din domeniul proprietății industriale din statul respectiv trebuie să fi activat în mod curent timp de cel puțin cinci ani. Cu toate acestea, sunt exceptate de la prezenta condiție de exercitare a profe-

siei persoanele a căror calificare profesională poate garanta, în domeniul mărcilor, reprezentarea unor persoane fizice sau juridice în fața serviciului central din domeniul proprietății industriale al unuia din statele membre, este recunoscută oficial în conformitate cu reglementările stabilite de acest stat.

- (3) Înscrisura se face în urma unei cereri însoțite de o atestare din partea serviciului central din domeniul proprietății industriale al statului membru respectiv, cu mențiunea că au fost îndeplinite condițiile prevăzute la alineatul (2).
- (4) Președintele Oficiului poate acorda o derogare:
 - (a) de la cerința prevăzută la alineatul (2) litera (c) a doua teză, atunci când solicitantul face dovada că a dobândit calificarea necesară într-un alt mod;
 - (b) de la cerința prevăzută la alineatul (2) litera (a), în anumite circumstanțe speciale.
- (5) Regulamentul de punere în aplicare definește condițiile în care o persoană poate fi radiată de pe lista mandatarilor autorizați.

TITLUL X

COMPETENȚA ȘI PROCEDURA ÎN CEEA CE PRIVEȘTE ACȚIUNILE ÎN JUSTIȚIE ÎN DOMENIUL MĂRCILOR COMUNITARE

SECȚIUNEA 1

APLICAREA CONVENȚIEI DE EXECUTARE

Articolul 90

Aplicarea convenției de executare

(1) Dacă prezentul regulament nu prevede altfel, dispozițiile Convenției privind competența judiciară și executarea hotărârilor în materie civilă și comercială, semnată la Bruxelles la 27 septembrie 1968, astfel cum a fost modificată prin convențiile privind aderarea la această convenție a statelor aderente la Comunitatea Europeană, ansamblul acestei convenții și al convențiilor de aderare fiind denumit „convenția de executare”, se aplică procedurilor privind mărcile comunitare și cererile de înregistrare a mărcii comunitare, precum și procedurilor privind acțiunile simultane sau succesive intentate pe baza mărcilor comunitare și a mărcilor naționale.

(2) În ceea ce privește procedurile ce rezultă în urma acțiunilor și cererilor prevăzute la articolul 92:

- (a) articolul 2, articolul 4, articolul 5 alineatele (1), (3), (4) și (5) și articolul 24 din convenția de executare nu se aplică;
- (b) articolele 17 și 18 din convenția respectivă se aplică în limitele prevăzute la articolul 93 alineatul (4) din prezentul regulament;
- (c) dispozițiile titlului II din prezenta convenție care se aplică persoanelor cu domiciliul într-un stat membru se aplică de asemenea persoanelor care nu au domiciliul într-un stat membru, dar care au o unitate în acel stat.

SECȚIUNEA 2

LITIGII PRIVIND CONTRAFACEREA ȘI VALIDITATEA MĂRCILOR COMUNITARE

Articolul 91

Instanțe competente în domeniul mărcilor comunitare

(1) Statele membre desemnează pe teritoriul lor un număr cât mai limitat posibil de instanțe naționale de primul și al doilea grad de jurisdicție, denumite în continuare „instanțe competente în domeniul mărcilor comunitare”, care au sarcina de a îndeplini funcțiile atribuite de prezentul regulament.

(2) Fiecare stat membru comunică Comisiei, în termen de trei ani de la intrarea în vigoare a prezentului regulament, o listă a instanțelor competente în domeniul mărcilor comunitare, conținând o mențiune privind denumirea și competența teritorială a acestora.

(3) Statul membru în cauză comunică imediat Comisiei orice schimbare survenită după comunicarea listei menționate la alineatul (2) și referitoare la numărul, denumirea sau competența teritorială a instanțelor în cauză.

(4) Comisia notifică statelor membre informațiile prevăzute la alineatele (2) și (3) și publicate în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

(5) Atât timp cât un stat membru nu a procedat la comunicarea prevăzută la alineatul (2), orice procedură care rezultă dintr-o acțiune sau cerere menționată la articolul 92 și în privința căreia instanțele statului respectiv au competența de a aplica dispozițiile articolului 93, este prezentată în fața instanței aceluși stat care ar avea competența teritorială și de atribuire în cazul în care ar fi vorba de o procedură referitoare la o marcă națională înregistrată în statul respectiv.

Articolul 92

Competență în domeniul contrafacerii și validității

Instanțele competente în domeniul mărcilor comunitare au competență exclusivă:

- (a) în materia acțiunilor în contrafacere și – în cazul în care dreptul intern o permite – în materia acțiunilor privind posibilitatea contrafacerii a unei mărci comunitare;
- (b) în materia acțiunilor în constatarea inexistenței unei contrafaceri, dacă sunt prevăzute de dreptul intern;
- (c) în materia acțiunilor intentate ca urmare a faptelor menționate la articolul 9 alineatul (3) a doua teză;
- (d) în materia cererilor reconvenționale de decădere sau în nulitatea mărcii comunitare menționate la articolul 96.

Articolul 93

Competență internațională

(1) Sub rezerva dispozițiilor prezentului regulament, precum și a dispozițiilor convenției de executare aplicabile în temeiul articolului 90, procedurile care rezultă din acțiunile și cererile prevăzute la articolul 92 sunt aduse în fața instanțelor statului membru pe teritoriul căruia are domiciliul pârâtului sau, în cazul în care acesta nu are domiciliul într-unul dintre statele membre, în fața instanțelor statului membru pe teritoriul căruia are o unitate.

(2) În cazul în care pârâtul nu are nici domiciliul, nici unitatea pe teritoriul unui stat membru, aceste proceduri sunt aduse în fața

instanțelor statului membru pe teritoriul căruia are domiciliul reclamantului sau, în cazul în care acesta nu are domiciliul într-unul dintre statele membre, în fața instanțelor statului membru pe teritoriul căruia are o unitate.

(3) În cazul în care nici reclamantul, nici pârâtul nu au un astfel de domiciliu sau o astfel de unitate, procedurile în cauză sunt aduse în fața instanțelor statului membru pe teritoriul căruia se află sediul Oficiului.

(4) Fără a aduce atingere dispozițiilor alineatelor (1), (2) și (3):

- (a) se aplică articolul 17 din convenția de executare, în cazul în care părțile convin că este de competența unei alte instanțe competente în domeniul mărcilor comunitare;
- (b) se aplică articolul 18 din această convenție, în cazul în care pârâtul compare în fața unei alte instanțe competente în domeniul mărcilor comunitare.

(5) Procedurile care rezultă din acțiunile și cererile menționate la articolul 92, cu excepția acțiunilor în constatarea inexistenței unei contrafaceri a unei mărci comunitare, pot, de asemenea, să fie aduse în fața instanțelor statului membru pe teritoriul căruia a fost săvârșită fapta de contrafacere sau a fost semnalat pericolul de contrafacere sau pe teritoriul căruia s-a săvârșit o faptă menționată la articolul 9 alineatul (3) a doua teză.

Articolul 94

Întinderea competenței

(1) O instanță competentă în domeniul mărcilor comunitare a cărei competență se întemeiază pe articolul 93 alineatele (1)-(4) are competența de a hotărî asupra:

- faptelor de contrafacere comise sau asupra pericolelor de contrafacere existente pe teritoriul oricărui stat membru;
- faptelor menționate la articolul 9 alineatul (3) a doua teză, comise pe teritoriul oricărui stat membru.

(2) O instanță competentă în domeniul mărcilor comunitare a cărei competență se întemeiază pe articolul 93 alineatul (5) are competența de a hotărî numai în privința faptelor comise sau asupra pericolelor de contrafacere existente pe teritoriul statului membru în care este situată această instanță.

Articolul 95

Prezumția de validitate – Apărare pe fond

(1) Instanțele competente în domeniul mărcilor comunitare consideră marca comunitară valabilă, în afară de cazul în care pârâtul îi contestă validitatea printr-o cerere reconvențională de decădere sau în nulitate.

(2) Validitatea unei mărci comunitare nu poate fi contestată printr-o acțiune în constatarea inexistenței unei contrafaceri.

(3) În acțiunile menționate la articolul 92 literele (a) și (c), excepția de decădere sau de nulitate a mărcii comunitare, prezentată pe o altă cale decât cererea reconvențională, este admisibilă în măsura în care pârâtul pune în evidență că titularul mărcii comunitare ar putea fi decăzut din drepturi pentru utilizare insuficientă sau că marca ar putea fi declarată nulă pentru motivul existenței unui drept anterior al pârâtului.

Articolul 96

Cerere reconvențională

(1) Cererea reconvențională de decădere sau în nulitate nu se poate întemeia decât pe motivele de decădere sau de nulitate prevăzute de prezentul regulament.

(2) O instanță competentă în domeniul mărcilor comunitare respinge o cerere reconvențională de decădere sau în nulitate, în cazul în care o hotărâre a Oficiului între aceleași părți cu privire la o cerere având același obiect și aceeași cauză a devenit deja definitivă.

(3) În cazul în care cererea reconvențională este introdusă într-un litigiu în care titularul mărcii nu este încă parte, acesta este informat și poate să intervină în litigiu conform condițiilor prevăzute de dreptul intern.

(4) Instanța competentă în domeniul mărcilor comunitare în fața căreia a fost introdusă o cerere reconvențională de decădere sau în nulitatea mărcii comunitare comunică Oficiului data la care a fost introdusă această cerere reconvențională. Oficiul înscrie acest fapt în registrul mărcilor comunitare.

(5) Se aplică dispozițiile articolului 56 alineatele (3), (4), (5) și (6).

(6) Atunci când o instanță competentă în domeniul mărcilor comunitare a pronunțat o hotărâre, investită cu autoritate de lucru judecat cu privire la o cerere reconvențională de decădere sau în nulitatea unei mărci comunitare, se transmite Oficiului o copie a hotărârii. Orice parte poate cere informații cu privire la această transmitere. Oficiul înscrie în registrul mărcilor comunitare mențiunea hotărârii în condițiile prevăzute de regulamentul de punere în aplicare.

(7) Instanța competentă în domeniul mărcilor comunitare, sesizată printr-o cerere reconvențională de decădere sau în nulitate, poate să amâne pronunțarea hotărârii asupra cererii titularului mărcii comunitare și după ascultarea celorlalte părți și invitarea pârâtului pentru a prezenta Oficiului o cerere de decădere sau în nulitate într-un termen acordat. În cazul în care cererea respectivă nu este prezentată în acest termen, procedura își urmează cursul; cererea reconvențională este considerată retrasă. Se aplică articolul 100 alineatul (3).

Articolul 97

Legislație aplicabilă

(1) Instanțele competente în domeniul mărcilor comunitare aplică dispozițiile prezentului regulament.

(2) Pentru toate aspectele care nu intră în domeniul de aplicare al prezentului regulament, instanța competentă în domeniul mărcilor comunitare aplică dreptul său intern, inclusiv dreptul său internațional privat.

(3) Cu excepția cazurilor în care prezentul regulament prevede altfel, instanța competentă în domeniul mărcilor comunitare aplică normele de procedură aplicabile aceluiași tip de acțiuni privind o marcă națională în statul membru pe teritoriul căruia este situată instanța respectivă.

Articolul 98

Sancțiuni

(1) Atunci când o instanță competentă în domeniul mărcilor comunitare constată că pârâtul a contrafăcut sau există riscul să contrafacă o marcă comunitară, aceasta dispune, cu excepția cazului în care există motive temeinice care o determină să nu acționeze astfel, printr-o ordonanță prin care i se interzice pârâtului să-și continue actele de contrafacere sau actele care prezintă riscul de contrafacere. De asemenea, în conformitate cu legislația internă, ia măsurile necesare pentru a garanta respectarea acestei interdicții.

(2) Pe de altă parte, instanța competentă în domeniul mărcilor comunitare aplică legislația statului membru, inclusiv dreptul internațional privat, în care au fost comise actele de contrafacere sau actele care prezintă riscul de contrafacere.

Articolul 99

Măsuri provizorii și conservatorii

(1) Pot fi solicitate autorităților judiciare, inclusiv instanțelor competente în domeniul mărcilor comunitare, ale statului respectiv, chiar dacă, în temeiul prezentului regulament, o instanță competentă în domeniul mărcilor comunitare a unui alt stat membru are competență pentru a cunoaște fondul, măsurile provizorii și conservatorii prevăzute de legislația unui stat membru în ceea ce privește o marcă națională, în cazul unei mărci comunitare sau al unei cereri de înregistrare a unei mărci comunitare.

(2) O instanță competentă în domeniul mărcilor comunitare a cărei competență se întemeiază pe dispozițiile articolului 93 alineatul (1), (2), (3) sau (4) are competența să dispună măsuri provizorii și conservatorii care, sub rezerva oricărei proceduri impuse în scopul recunoașterii și executării conform titlului III din convenția de executare, se aplică pe teritoriul oricărui stat membru. Această competență este exclusivă.

Articolul 100

Norme speciale în materie de conexitate

(1) Cu excepția cazului în care există motive întemeiate pentru a continua procedura, o instanță competentă în domeniul mărcilor

comunitare sesizată printr-o acțiune menționată la articolul 92, cu excepția unei acțiuni în constatarea inexistenței contrafacerii, suspendă pronunțarea din proprie inițiativă după audierea părților sau la cererea uneia dintre părți și după audierea celorlalte părți, atunci când validitatea mărcii comunitare este deja contestată printr-o cerere reconvențională în fața unei alte instanțe competente în domeniul mărcilor comunitare sau atunci când s-a depus deja la Oficiu o cerere de revocare sau în nulitate.

(2) Cu excepția cazului în care nu există motive speciale de a continua procedura, Oficiul sesizat printr-o cerere de revocare sau în nulitate suspendă pronunțarea din proprie inițiativă, după audierea părților sau la cererea uneia dintre părți și după audierea celorlalte părți, atunci când validitatea mărcii este contestată printr-o cerere reconvențională în fața unei instanțe competente în domeniul mărcilor comunitare. Cu toate acestea, dacă una dintre părțile la procedura în fața instanței competente în domeniul mărcilor comunitare solicită acest lucru, instanța poate, după audierea celorlalte părți la această procedură, să suspende procedura. În acest caz, Oficiul continuă procedura pendinte în fața sa.

(3) Instanța competentă în domeniul mărcilor comunitare care suspendă pronunțarea poate să dispună măsuri provizorii și conservatorii pe durata suspendării.

Articolul 101

Competența instanțelor de al doilea grad de jurisdicție competente în domeniul mărcilor comunitare – Recurs în anulare

(1) Hotărârile instanțelor de prim grad de jurisdicție competente în domeniul mărcilor comunitare, pronunțate în procedurile care rezultă din acțiunile și din cererile menționate la articolul 92, pot fi atacate cu recurs în fața instanțelor de al doilea grad de jurisdicție competente în domeniul mărcilor comunitare.

(2) Condițiile în care se poate intenta un recurs în fața unei instanțe de al doilea grad de jurisdicție competente în domeniul mărcilor comunitare sunt stabilite de legislația internă a statului membru pe teritoriul căruia este situată instanța respectivă.

(3) Hotărârilor instanțelor de al doilea grad de jurisdicție competente în domeniul mărcilor comunitare li se aplică dispozițiile interne privind recursul în anulare.

TITLUL XI

EFFECTE ASUPRA LEGISLAȚIEI STATELOR MEMBRE

SECȚIUNEA 1

ACȚIUNI CIVILE INTENTATE PE BAZA MAI MULTOR MĂRCI

Articolul 105

Acțiuni civile simultane și succesive intentate pe baza mărcilor comunitare și a mărcilor naționale

(1) Atunci când sunt formulate acțiuni în contrafacere pentru aceleași fapte, între aceleași părți în fața instanțelor unor state

SECȚIUNEA 3

ALTE LITIGII PRIVIND MĂRCILE COMUNITARE

Articolul 102

Dispoziții suplimentare privind competența instanțelor naționale, altele decât cele competente în domeniul mărcilor comunitare

(1) În statul membru ale cărui instanțe sunt competente în conformitate cu articolul 90 alineatul (1), alte acțiuni decât cele menționate la articolul 92 sunt aduse în fața instanțelor care ar avea competență teritorială și de atribuire, în cazul în care ar fi vorba despre acțiuni privind mărcile naționale înregistrate în statul respectiv.

(2) Atunci când, în temeiul articolului 90 alineatul (1) și al alineatului (1) din prezentul articol, nici o instanță nu este competentă pentru a cunoaște o acțiune privind o marcă comunitară, alta decât cele menționate la articolul 92, această acțiune poate fi adusă în fața instanțelor statului membru în care își are sediul Oficiul.

Articolul 103

Obligația instanței naționale

Instanța națională sesizată printr-o acțiune privind o marcă comunitară, alta decât cele menționate la articolul 92, trebuie să considere marca respectivă validă.

SECȚIUNEA 4

DISPOZIȚII TRANZITORII

Articolul 104

Dispoziții tranzitorii privind aplicarea convenției de executare

Dispozițiile convenției de executare, aplicabile în temeiul articolelor precedente, nu produc efecte în cazul unui stat membru decât în contextul convenției care se află în vigoare în ceea ce privește acest stat la un moment dat.

membre diferite sesizate una pe baza unei mărci comunitare și cealaltă pe baza unei mărci naționale:

(a) instanța sesizată a doua trebuie, din oficiu, să se desesizeze în favoarea instanței celei dintâi sesizate atunci când mărcile în cauză sunt identice și valabile pentru produse sau servicii identice. Instanța care ar trebui să se desesizeze poate

suspenda pronunțarea în cazul în care se contestă competența celeilalte instanțe;

(b) instanța sesizată a doua poate suspenda pronunțarea atunci când mărcile în cauză sunt identice și valabile pentru produse sau servicii similare, precum și atunci când mărcile în cauză sunt similare și valabile pentru produse sau servicii identice sau similare.

(2) Instanța sesizată printr-o acțiune în contrafacere pe baza unei mărci comunitare respinge acțiunea în cazul în care, asupra aceluiași fapt, a fost pronunțată o hotărâre definitivă asupra fondului, între aceleași părți, pe baza unei mărci naționale identice, valabile pentru produse sau servicii identice.

(3) Instanța sesizată printr-o acțiune în contrafacere pe baza unei mărci naționale respinge acțiunea în cazul în care, asupra aceluiași fapt, a fost pronunțată o hotărâre definitivă asupra fondului între aceleași părți, pe baza unei mărci comunitare identice, valabile pentru produse sau servicii identice.

(4) Alineatele (1), (2) și (3) nu se aplică măsurilor provizorii și conservatorii.

SECȚIUNEA 2

APLICAREA DREPTULUI INTERN ÎN SCOPUL INTERZICERII UTILIZĂRII MĂRCILOR COMUNITARE

Articolul 106

Interdicția utilizării mărcilor comunitare

(1) Cu excepția cazului în care există o dispoziție contrară, prezentul regulament nu aduce atingere dreptului, existent în temeiul legislației statelor membre, de a intenta acțiuni în încălcarea drepturilor anterioare, în sensul articolului 8 sau al articolului 52 alineatul (2), împotriva utilizării unei mărci comunitare ulterioare. Acțiuni în încălcarea drepturilor anterioare, în sensul articolului 8 alineatele (2) și (4), nu mai pot fi, cu toate acestea, intentate atunci când titularul dreptului anterior nu mai poate, în temeiul articolului 53 alineatul (2), să solicite nulitatea mărcii comunitare.

(2) Cu excepția cazului în care există o dispoziție contrară, prezentul regulament nu aduce atingere dreptului de a intenta, pe baza dreptului civil, administrativ sau penal al unui stat membru sau pe baza dispozițiilor de drept comunitar, acțiuni având ca obiect interzicerea utilizării unei mărci comunitare, în măsura în care dreptul acestui stat membru sau dreptul comunitar poate fi invocat pentru a interzice utilizarea unei mărci naționale.

Articolul 107

Drepturi anterioare cu sferă de aplicare locală

(1) Titularul unui drept anterior cu sferă de aplicare locală poate să se opună utilizării mărcii comunitare pe teritoriul pe care acest drept este protejat în măsura în care dreptul statului membru respectiv permite acest lucru.

(2) Alineatul (1) încetează să se mai aplice în cazul în care titularul dreptului anterior a tolerat utilizarea mărcii comunitare pe teritoriul pe care acest drept este protejat, pe o perioadă de cinci ani consecutivi având cunoștință de această utilizare, în afară de cazul în care depunerea cererii de înregistrare a mărcii comunitare nu a fost efectuată cu rea-credință.

(3) Titularul mărcii comunitare nu poate să se opună utilizării dreptului menționat la alineatul (1), chiar dacă acest drept nu mai poate fi invocat împotriva mărcii comunitare.

SECȚIUNEA 3

TRANSFORMAREA ÎN CERERE DE MĂRCĂ NAȚIONALĂ

Articolul 108

Cerere în vederea inițierii procedurii naționale

(1) Solicitantul sau titularul unei mărci comunitare poate să ceară transformarea cererii sale sau a mărcii sale comunitare în cerere de înregistrare a mărcii naționale:

- (a) în măsura în care cererea de înregistrare a mărcii comunitare este respinsă, retrasă sau considerată retrasă;
- (b) în măsura în care marca comunitară încetează să mai producă efecte.

(2) Transformarea nu are loc:

- (a) atunci când titularul mărcii comunitare a fost decăzut din drepturi din cauza neutilizării acestei mărci, în afară de cazul în care în statul membru pentru care a fost solicitată transformarea marca comunitară nu a fost utilizată în condițiile care constituie o utilizare cu bună-credință în conformitate cu legislația respectivului stat membru;
- (b) în vederea unei protecții într-un stat membru în care, conform hotărârii Oficiului sau instanței naționale, cererea sau marca comunitară prezintă un motiv de respingere a înregistrării, de revocare sau de nulitate.

(3) Cererea de înregistrare a mărcii naționale provenită din transformarea unei cereri sau a unei mărci comunitare beneficiază, în statul membru respectiv, de data de depunere sau de data de prioritate a acestei cereri sau a acestei mărci și, dacă este cazul, de senioritatea unei mărci din acest stat revendicată conform articolului 34 sau 35.

(4) În cazul în care:

- cererea de înregistrare a mărcii comunitare este considerată retrasă sau face obiectul unei hotărâri de respingere de către Oficiu, devenită definitivă;
- marca comunitară încetează să producă efecte ca urmare a unei hotărâri a Oficiului devenite definitivă sau ca urmare a înregistrării renunțării la marca comunitară,

Oficiul adresează solicitantului sau titularului o comunicare prin care îi acordă un termen de trei luni de la data acestei comunicări pentru a prezenta o cerere de transformare.

(5) Atunci când cererea de înregistrare a mărcii comunitare este retrasă sau când marca comunitară încetează să producă efecte din cauza nereînnoirii înregistrării, cererea de transformare se depune în termen de trei luni de la data la care a fost retrasă cererea de înregistrare a mărcii comunitare sau de la care înregistrarea mărcii comunitare a expirat.

(6) În cazul în care marca comunitară încetează să mai producă efecte ca urmare a unei hotărâri a unei instanțe naționale, cererea de transformare trebuie prezentată în termen de trei luni de la data la care această hotărâre a dobândit autoritate de lucru judecat.

(7) Dispoziția care face obiectul articolului 32 încetează să mai producă efecte în cazul în care cererea nu este prezentată în termenul acordat.

Articolul 109

Prezentarea, publicarea și transmiterea cererii de transformare

(1) Cererea de transformare este prezentată Oficiului; statele membre în care solicitantul înțelege să inițieze procedura de înregistrare a unei mărci naționale sunt menționate în cerere. Această cerere nu se consideră depusă decât după achitarea taxei de transformare.

(2) În cazul în care cererea de înregistrare a mărcii comunitare s-a publicat, se face mențiunea, dacă este cazul, în registrul mărcilor comunitare despre primirea cererii de transformare, iar această cerere se publică.

(3) Oficiul verifică dacă transformarea poate fi solicitată în conformitate cu articolul 108 alineatul (1), în cazul în care cererea s-a introdus în termenul prevăzut la articolul 108 alineatul (4), (5) sau (6), după caz, și dacă taxa de transformare a fost achitată. În cazul în care aceste condiții sunt îndeplinite, Oficiul transmite cererea serviciilor centrale din domeniul proprietății industriale din statele care sunt menționate. La cererea serviciului central din domeniul proprietății industriale din statul în cauză, Oficiul îi comunică orice informație de natură să îi permită acestui serviciu să se pronunțe asupra admisibilității cererii.

Articolul 110

Condiții de formă referitoare la transformare

(1) Serviciul central din domeniul proprietății industriale căruia îi este transmisă cererea se pronunță asupra admisibilității acesteia.

(2) Cererea sau marca comunitară, transmisă în conformitate cu articolul 109, nu poate, în ceea ce privește forma sa, să fie supusă de legislația internă unor condiții diferite de cele care sunt prevăzute de prezentul regulament ori de regulamentul de punere în aplicare sau unor condiții suplimentare.

(3) Serviciul central din domeniul proprietății industriale căruia îi este transmisă cererea poate impune ca, într-un termen ce nu poate fi mai mic de două luni, solicitantul:

- (a) să achite taxa națională de depunere;
- (b) să facă, într-una din limbile oficiale ale statului în cauză, o traducere a cererii și a documentelor anexate la aceasta;
- (c) să își aleagă domiciliul în statul respectiv;
- (d) să prezinte o reproducere a mărcii într-un număr de exemplare stabilit de către statul respectiv.

TITLUL XII

OFICIUL

SECȚIUNEA 1

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 111

Statut juridic

(1) Oficiul este un organism al Comunității. Oficiul are personalitate juridică.

(2) În fiecare dintre statele membre, Oficiul posedă cea mai extinsă capacitate juridică recunoscută persoanelor juridice de către legislațiile interne; Oficiul poate să dobândească sau să înstrăineze bunuri imobile și mobile și să stea în justiție.

(3) Oficiul este reprezentat de președintele său.

*Articolul 112***Personal**

(1) Fără a aduce atingere aplicării articolului 131 membrilor camerelor de recurs, statutul funcționarilor Comunităților Europene, regimul aplicabil celorlalți agenți ai Comunității Europene și reglementările de punere în aplicare a acestor dispoziții, adoptate de comun acord de către instituțiile Comunităților Europene, se aplică personalului Oficiului.

(2) Competențele conferite fiecărei instituții prin statut și prin regimul aplicabil celorlalți agenți sunt exercitate de Oficiu în ceea ce privește personalul său, fără a aduce atingere articolului 120.

*Articolul 113***Privilegii și imunități**

Protocolul privind privilegiile și imunitățile Comunităților Europene se aplică Oficiului.

*Articolul 114***Răspundere**

(1) Răspunderea contractuală a Oficiului este reglementată prin legislația aplicabilă contractului în cauză.

(2) Curtea de Justiție este competentă să se pronunțe în temeiul unei clauze compromisorii conținute într-un contract încheiat de Oficiu.

(3) În materie de răspundere necontractuală, Oficiul trebuie să repare, conform principiilor generale comune dreptului statelor membre, prejudiciile cauzate de serviciile sale sau de către agenții săi în exercitarea funcțiilor acestora.

(4) Curtea de Justiție este competentă să cunoască litigiile privind repararea prejudiciilor menționate la alineatul (3).

(5) Răspunderea personală a agenților față de Oficiu este reglementată de dispozițiile privind stabilirea statutului sau regimului care li se aplică.

*Articolul 115***Limbile de procedură**

(1) Cererile de înregistrare a mărcii comunitare se depun într-una din limbile oficiale ale Comunității Europene.

(2) Limbile Oficiului sunt: engleza, franceza, germana, italiana și spaniola.

(3) Solicitantul trebuie să indice o a doua limbă, dintre limbile Oficiului, care să fie acceptată pentru utilizarea ca limbă alternativă de procedură pentru procedurile de opoziție, de decădere și în anulare.

În cazul în care cererea a fost depusă într-o limbă care nu este o limbă a Oficiului, acesta asigură efectuarea traducerii cererii, în conformitate cu articolul 26 alineatul (1), în limba indicată de solicitant.

(4) Atunci când solicitantul înregistrării unei mărci comunitare este singura parte la procedurile în fața Oficiului, limba de procedură este limba utilizată pentru depunerea cererii de înregistrare a mărcii comunitare. În cazul în care cererea a fost depusă într-o altă limbă decât cele ale Oficiului, Oficiul poate să trimită comunicări scrise solicitantului în a doua limbă indicată de acesta în cerere.

(5) Actul de opoziție și cererea de decădere sau în nulitate se depun într-una din limbile Oficiului.

(6) În cazul în care limba aleasă, în conformitate cu alineatul (5), pentru actul de opoziție sau cererea de decădere sau în nulitate este limba cererii de înregistrare a mărcii sau a doua limbă indicată cu ocazia depunerii acestei cereri, această limbă este limba de procedură.

În cazul în care limba aleasă, în conformitate cu alineatul (5), pentru actul de opoziție sau cererea de decădere sau în nulitate nu este nici limba cererii de înregistrare a mărcii, nici a doua limbă indicată cu ocazia depunerii acestei cereri, persoana care a formulat opoziția sau partea care a invocat decăderea sau nulitatea este obligată să facă pe cheltuiala sa o traducere a actului, fie în limba cererii de înregistrare a mărcii, cu condiția să fie o limbă a Oficiului, fie în a doua limbă indicată cu ocazia depunerii cererii de înregistrare a mărcii; traducerea este făcută în termenul prevăzut de regulamentul de punere în aplicare. Limba în care a fost tradus actul devine atunci limba de procedură.

(7) Părțile la procedurile de opoziție, de decădere, în nulitate și la căile de atac pot conveni ca o altă limbă oficială a Comunității Europene să fie limba de procedură.

*Articolul 116***Publicare; înscrieri în registru**

(1) Cererea de înregistrare a mărcii comunitare, astfel cum este definită la articolul 26 alineatul (1), și toate celelalte informații a căror publicare este prevăzută de prezentul regulament sau de regulamentul de punere în aplicare se publică în toate limbile oficiale ale Comunităților Europene.

(2) Toate înscrierile în registrul mărcilor comunitare se fac în toate limbile oficiale ale Comunității Europene.

(3) În caz de dubiu, se consideră ca fiind autentic textul în limba Oficiului în care s-a depus cererea de înregistrare a mărcii comunitare. Dacă cererea a fost depusă într-o limbă oficială a Comunității Europene, alta decât una dintre limbile Oficiului, se consideră ca fiind autentic textul redactat în cea de-a doua limbă indicată de solicitant.

Articolul 117

Serviciile de traducere necesare funcționării Oficiului sunt asigurate de Centrul de Traducere al organelor Uniunii, de îndată ce acesta intră în funcțiune.

Articolul 118

Controlul legalității

(1) Comisia controlează legalitatea actelor președintelui Oficiului în privința cărora dreptul comunitar nu prevede controlul legalității de către un alt organ, precum și actele comitetului bugetar instituit în cadrul Oficiului conform articolului 133.

(2) Comisia cere modificarea sau retragerea actelor menționate la alineatul (1) atunci când acestea sunt ilegale.

(3) Orice act menționat la alineatul (1), implicit sau explicit, poate fi deferit Comisiei de către orice stat membru sau de orice terț vizat direct și individual, în vederea unui control al legalității. Comisia trebuie să fie sesizată în termen de 15 zile din ziua în care cel interesat a luat pentru prima dată cunoștință de actul respectiv. Comisia ia o decizie în termen de o lună. Absența unei decizii în acest termen este echivalentă cu o decizie implicită de respingere.

SECȚIUNEA 2

CONDUCEREA OFICIULUI

Articolul 119

Competențele președintelui

- (1) Conducerea Oficiului este asigurată de un președinte.
- (2) Președintele are, în special, următoarele competențe:
 - (a) ia toate măsurile utile, în special adoptarea măsurilor administrative interne și publicarea comunicărilor în vederea asigurării funcționării Oficiului;
 - (b) poate prezenta Comisiei orice proiect de modificare a prezentului regulament, a regulamentului de punere în aplicare, a regulamentului de procedură al camerelor de recurs și a regulamentului privind taxele, precum și a oricărei alte reglementări privind marca comunitară după ce a consultat consiliul de administrație și, în ceea ce privește regulamentul privind taxele și dispozițiile bugetare din prezentului regulament, comitetul bugetar;

- (c) întocmește estimarea veniturilor și cheltuielilor Oficiului și execută bugetul;
- (d) trimite, în fiecare an, un raport de activitate Comisiei, Parlamentului European și consiliului de administrație;
- (e) exercită, față de personal, competențele prevăzute la articolul 112 alineatul (2);
- (f) poate să își delege competențele.

(3) Președintele este asistat de unul sau mai mulți vicepreședinți. În caz de absență sau imposibilitate de exercitare a atribuțiilor președintelui, vicepreședintele sau unul dintre vicepreședinți îi preia funcțiile respectând procedura stabilită de consiliul de administrație.

Articolul 120

Numirea înalților funcționari

(1) Președintele Oficiului este numit de către consiliu pe baza unei liste de cel mult trei candidați, pe care consiliul de administrație a întocmit-o. Președintele este revocat de Consiliu, la propunerea consiliului de administrație.

(2) Durata mandatului președintelui este de maxim cinci ani. Acest mandat se poate reînnoi.

(3) Vicepreședintele sau vicepreședinții Oficiului sunt numiți și revocați conform procedurii prevăzute la alineatul (1), după consultarea președintelui.

(4) Consiliul exercită competența disciplinară asupra funcționarilor menționați la alineatele (1) și (3).

SECȚIUNEA 3

CONSILIUL DE ADMINISTRAȚIE

Articolul 121

Instituire și competență

(1) În cadrul Oficiului se constituie un consiliu de administrație. Fără a aduce atingere competențelor care sunt atribuite comitetului bugetar în secțiunea a cincea – Buget și control financiar – consiliul de administrație are competențele prezentate în continuare.

(2) Consiliul de administrație întocmește listele de candidați prevăzute la articolul 120.

(3) Consiliul de administrație stabilește data de la care pot fi depuse cererile de înregistrare a mărcii comunitare, în conformitate cu articolul 143 alineatul (3).

(4) Consiliul de administrație îl consiliază pe președinte asupra problemelor care țin de competența Oficiului.

(5) Consiliul de administrație este consultat înainte de adoptarea directivelor privind examinarea efectuată în cadrul Oficiului, precum și în celelalte cazuri prevăzute de prezentul regulament.

(6) Consiliul de administrație poate să prezinte avize și să ceară informații președintelui și Comisiei, în cazul în care consideră că este necesar.

Articolul 122

Compunere

(1) Consiliul de administrație este compus dintr-un reprezentant al fiecărui stat membru și un reprezentant al Comisiei, precum și din supleanții acestora.

(2) Membrii consiliului de administrație pot fi asistați de consilieri sau experți în limitele prevăzute de regulamentul de procedură.

Articolul 123

Președinția

(1) Consiliul de administrație alege dintre membrii săi un președinte și un vicepreședinte. Vicepreședintele îl înlocuiește de drept pe președinte în caz de imposibilitate a acestuia de a-și exercita atribuțiile.

(2) Durata mandatului președintelui și vicepreședintelui este de trei ani. Acest mandat se poate reînnoi.

Articolul 124

Sesiuni

(1) Consiliul de administrație se reunește la convocarea președintelui.

(2) Președintele Oficiului ia parte la deliberări cu excepția cazului în care consiliul de administrație nu decide altfel.

(3) Consiliul de administrație ține o sesiune ordinară o dată pe an; în afară de aceasta, se reunește la inițiativa președintelui sau la cererea Comisiei sau a unei treimi din numărul statelor membre.

(4) Consiliul de administrație adoptă un regulament de procedură.

(5) Consiliul de administrație adoptă deciziile cu majoritatea simplă a reprezentanților statelor membre. Cu toate acestea, deciziile pe care consiliul de administrație este competent să le adopte în temeiul articolului 120 alineatele (1) și (3) impun majoritate de trei pătrimi din reprezentanții statelor membre. În ambele cazuri fiecare stat membru dispune de un singur vot.

(6) Consiliul de administrație poate să invite observatori la sesiunile sale.

(7) Secretariatul consiliului de administrație este asigurat de Oficiu.

SECȚIUNEA 4

APLICAREA PROCEDURILOR

Articolul 125

Competență

Au competența de a lua orice hotărâre în cadrul procedurilor prevăzute de prezentul regulament:

- (a) examinatorii;
- (b) diviziile de opoziție;
- (c) divizia administrativă a mărcilor și aspectelor juridice;
- (d) diviziile de anulare;
- (e) camerele de recurs.

Articolul 126

Examinatorii

Examinatorul are competența de a lua, în numele Oficiului, orice decizie privind cererile de înregistrare a unei mărci comunitare, inclusiv chestiunile menționate la articolele 36, 37, 38 și 66, în afară de cazul în care este competentă o divizie de opoziție.

Articolul 127

Diviziile de opoziție

(1) O divizie de opoziție are competența de a lua orice decizie privind opoziția la o cerere de înregistrare a unei mărci comunitare.

(2) O divizie de opoziție este compusă din trei membri. Cel puțin un membru al său este jurist.

Articolul 128

Divizia administrativă a mărcilor și aspectelor juridice

(1) Divizia administrativă a mărcilor și aspectelor juridice are competența de a lua orice decizie impusă de prezentul regulament și care nu intră în competența unui examinator, a unei divizii de opoziție sau a unei divizii de anulare. Aceasta are, în special, competența de a lua orice decizie referitoare la înscrierile care urmează să fie făcute în registrul mărcilor comunitare.

(2) Aceasta are, de asemenea, competența să păstreze lista mandatarilor autorizați menționați la articolul 89.

(3) Deciziile diviziei se adoptă de un membru.

Articolul 129

Diviziile de anulare

(1) O divizie de anulare are competența de a lua orice decizie privind cererile de decădere sau în nulitatea unei mărci comunitare.

(2) O divizie de anulare este compusă din trei membri. Cel puțin un membru al său este jurist.

Articolul 130

Camerele de recurs

(1) Camerele de recurs au competența de a se pronunța asupra acțiunilor intentate împotriva deciziilor examinatorilor, diviziilor de opoziție, diviziei administrative a mărcilor și aspectelor juridice și diviziilor de anulare.

(2) Camerele de recurs sunt compuse din trei membri. Cel puțin doi dintre acești membri sunt juriști.

Articolul 131

Independența membrilor din camerele de recurs

(1) Membrii camerelor de recurs, inclusiv președintele acestora, sunt numiți pentru o perioadă de cinci ani, conform procedurii prevăzute la articolul 120 pentru numirea președintelui Oficiului. Nu pot fi înlăturați din funcțiile lor în această perioadă decât pentru motive grave și în cazul în care Curtea de Justiție, sesizată de instituția care i-a numit, pronunță o hotărâre în acest sens. Mandatul lor poate fi reînnoit.

(2) Membrii camerelor sunt independenți. În hotărârile lor, aceștia nu sunt ținuți de nici o instrucțiune.

(3) Membrii camerelor nu pot fi examinatori sau membri ai diviziilor de opoziție, ai diviziilor administrative a mărcilor și aspectelor juridice sau ai diviziilor de anulare.

Articolul 132

Excludere și recuzare

(1) Examinatorii și membrii diviziilor instituite în cadrul Oficiului și camerelor de recurs nu pot participa la soluționarea unei cauze în cazul în care au un interes personal sau în cazul în care

au intervenit anterior în calitate de reprezentanți ai uneia dintre părți. Doi dintre cei trei membri ai unei divizii de opoziție trebuie să nu fi luat parte la examinarea cererii. Membrii diviziilor de anulare nu pot participa la soluționarea unei cauze în cazul în care au luat parte la hotărârea finală asupra acestei cauze în cadrul procedurii de înregistrare a mărcii sau a procedurii de opoziție. Membrii camerelor de recurs nu pot lua parte la o procedură de recurs în cazul în care au luat parte la hotărârea care face obiectul recursului.

(2) În cazul în care, pentru unul dintre motivele menționate la alineatul (1) sau pentru un alt motiv, un membru al unei divizii sau al unei camere de recurs consideră că nu poate participa la soluționarea unui cauze, avertizează divizia sau camera asupra acestui lucru.

(3) Examinatorii și membrii diviziilor sau ai unei camere de recurs pot fi recuzați de orice parte pentru unul dintre motivele menționate la alineatul (1) sau în cazul în care pot fi suspectați de parțialitate. Recuzarea nu este admisibilă atunci când partea în cauză a făcut acte de procedură, deși avea cunoștință deja de motivul de recuzare. Nici o recuzare nu poate fi întemeiată pe cetățenia examinatorilor sau a membrilor.

(4) Diviziile și camerele de recurs se pronunță, în cazurile menționate la alineatele (2) și (3), fără participarea membrului interesat. Pentru adoptarea acestei hotărâri, membrul care se abține sau care este recuzat este înlocuit, în cadrul diviziei sau a camerei, de către supleantul său.

SECȚIUNEA 5

BUGETUL ȘI CONTROLUL FINANCIAR

Articolul 133

Comitet bugetar

(1) Se instituie un comitet bugetar în cadrul Oficiului. Comitetul bugetar are competențele care îi sunt atribuite de prezenta secțiune, precum și la articolul 39 alineatul (4).

(2) Articolul 121 alineatul (6), articolele 122, 123 și articolul 124 alineatele (1)-(4), (6) și (7) se aplică în ceea ce privește comitetul bugetar.

(3) Comitetul bugetar adoptă deciziile cu majoritatea simplă a reprezentanților statelor membre. Cu toate acestea, deciziile pe care comitetul bugetar este competent să le adopte în temeiul articolului 39 alineatul (4), al articolului 135 alineatul (3) și al articolului 138 impun o majoritate de trei pătrimi a reprezentanților statelor membre. În ambele cazuri, fiecare stat membru dispune de un singur vot.

*Articolul 134***Buget**

- (1) Toate veniturile și cheltuielile Oficiului trebuie să facă obiectul unei estimări pentru fiecare exercițiu bugetar, acesta coincidând cu anul calendaristic, și trebuie să fie înscrise în bugetul Oficiului.
- (2) Bugetul trebuie să fie echilibrat în venituri și cheltuieli.
- (3) Veniturile bugetului conțin, fără a aduce atingere altor venituri, produsul taxelor datorate în temeiul regulamentului privind taxele și, în caz de nevoie, o subvenție înscrisă în bugetul general al Comunităților Europene, secția Comisie, sub o linie bugetară specifică.

*Articolul 135***Întocmirea bugetului**

- (1) Președintele întocmește, în fiecare an, o estimare a veniturilor și cheltuielilor Oficiului pentru exercițiul următor și o transmite comitetului bugetar, însoțită de o descriere a efectivelor, până la 31 martie.
- (2) Atât timp cât prognozele bugetare stipulează o subvenție comunitară, comitetul bugetar transmite neîntârziat această estimare Comisiei, care o transmite autorității bugetare a Comunităților. Comisia poate să anexeze un aviz conținând estimări divergente.
- (3) Comitetul bugetar adoptă bugetul care cuprinde și tabelul cu efectivele Oficiului. Dacă estimările bugetare conțin o subvenție din partea bugetului general al Comunităților, bugetul Oficiului este, dacă este cazul, adaptat.

*Articolul 136***Control financiar**

Controlorul financiar desemnat de comitetul bugetar exercită controlul angajamentului și achitării tuturor cheltuielilor și controlul constatării și acoperirii tuturor veniturilor Oficiului.

*Articolul 140***Dispoziții comunitare de punere în aplicare**

- (1) Normele pentru punerea în aplicare a prezentului regulament sunt stabilite printr-un regulament de punere în aplicare.

*Articolul 137***Verificarea calculelor**

- (1) Până la data de 31 martie a fiecărui an, președintele adresează Comisiei, Parlamentului European, comitetului bugetar și Curții de Conturi calculele tuturor veniturilor și cheltuielilor Oficiului pentru exercițiul încheiat. Curtea de Conturi le examinează conform articolului 188c din tratat.
- (2) Comitetul bugetar îi dă descărcarea președintelui Oficiului în ceea ce privește executarea bugetului.

*Articolul 138***Dispoziții financiare**

Comitetul bugetar adoptă, după obținerea avizului Comisiei și a Curții de Conturi a Comunităților Europene, dispozițiile financiare interne care prevăd, în special, modalitățile de stabilire și executare a bugetului Oficiului. Dispozițiile financiare se inspiră, dacă sunt compatibile cu caracterul propriu al Oficiului, din reglementările financiare adoptate pentru alte organisme create de Comunitate.

*Articolul 139***Regulament privind taxele**

- (1) Regulamentul privind taxele stabilește în special valoarea taxelor și modul de percepere a acestora.
- (2) Valoarea taxelor trebuie să fie stabilită astfel încât veniturile corespunzătoare să permită asigurarea, în principiu, a echilibrului bugetului Oficiului.
- (3) Regulamentul privind taxele este adoptat și modificat conform procedurii prevăzute la articolul 141.

TITLUL XIII

DISPOZIȚII FINALE

- (2) În conformitate cu normele de aplicare stabilite prin regulamentul de punere în aplicare, pe lângă taxele prevăzute de articolele precedente, sunt percepute taxe în următoarele cazuri:

1. modificarea reprezentării unei mărci comunitare;

2. plata cu întârziere a taxei de înregistrare;
3. eliberarea unei copii a certificatului de înregistrare;
4. înregistrarea transferului unei mărci comunitare;
5. înregistrarea unei licențe sau a unui alt drept asupra unei mărci comunitare;
6. înregistrarea unei licențe sau a unui alt drept asupra unei cereri de înregistrare a mărcii comunitare;
7. radierea înregistrării unei licențe sau a unui alt drept;
8. modificarea unei mărci comunitare înregistrate;
9. eliberarea unui extras din registru;
10. consultarea publică a unui dosar;
11. eliberarea unei copii a unor documente din dosare;
12. eliberarea unei copii certificate conforme cererii;
13. comunicarea de informații conținute într-un dosar;
14. reexaminarea stabilirii cheltuielilor de procedură care trebuie rambursate.

(3) Regulamentul de punere în aplicare și regulamentul de procedură al camerelor de recurs se adoptă și se modifică în conformitate cu procedura prevăzută la articolul 141.

Articolul 141

Instituirea unui comitet și procedură de adoptare a regulamentelor de punere în aplicare

(1) Comisia este asistată de un comitet compus din reprezentanții statelor membre denumit „Comitet pentru problemele privind taxele, normele de punere în aplicare și procedura camerelor de recurs ale Oficiului pentru Armonizare în cadrul pieței interne (mărci de comerț și desene și modele industriale)”, condus de un reprezentant al Comisiei.

(2) Reprezentantul Comisiei prezintă comitetului un proiect de măsuri ce urmează a fi adoptate. Comitetul își dă avizul cu privire la acest proiect într-un termen pe care președintele îl poate stabili în funcție de urgența problemei în cauză. Avizul este eliberat cu majoritatea prevăzută la articolul 148 alineatul (2) din tratat pentru adoptarea deciziilor pe care Consiliul este chemat să le ia la

propunerea Comisiei. În timpul votului în cadrul comitetului, voturile reprezentanților statelor membre sunt ponderate conform articolului menționat anterior. Președintele nu participă la vot.

Comisia adoptă măsurile avute în vedere atunci când acestea sunt conforme cu avizul comitetului.

Atunci când măsurile avute în vedere nu sunt conforme cu avizul comitetului sau în absența avizului, Comisia prezintă neîntârziat Consiliului o propunere privind măsurile ce urmează a fi luate. Consiliul hotărăște cu majoritatea calificată.

În cazul în care, la expirarea unui termen de trei luni de la sesizarea Consiliului, acesta nu s-a pronunțat, măsurile propuse sunt adoptate de Comisie, cu excepția cazului în care Consiliul s-a pronunțat cu majoritatea simplă împotriva respectivelor măsuri.

Articolul 142

Compatibilitate cu alte dispoziții ale dreptului comunitar

Prezentul regulament nu aduce atingere dispozițiilor Regulamentului (CEE) nr. 2081/92 al Consiliului din 14 iulie 1992 privind protecția indicațiilor geografice și denumirilor de origine ale produselor agricole și alimentare ⁽¹⁾, în special articolul 14.

Articolul 143

Intrare în vigoare

(1) Prezentul regulament intră în vigoare în cea de a șazecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Comunităților Europene*.

(2) Statele membre adoptă măsurile necesare punerii în aplicare a articolelor 91 și 110 în termen de trei ani de la intrarea în vigoare a prezentului regulament și informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

(3) Cererile de înregistrare a mărcii comunitare pot fi depuse la Oficiu începând cu data stabilită de consiliul de administrație la recomandarea președintelui Oficiului.

(4) Cererile de înregistrare a mărcii comunitare depuse în cele trei luni care precedă data menționată la alineatul (3) sunt considerate a fi fost depuse la această dată.

⁽¹⁾ JO L 208, 24.7.1992, p. 1.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 20 decembrie 1993.

Pentru Consiliu

Președintele

A. BOURGEOIS
